

การศึกษาทัศนคติของนักศึกษาเกี่ยวกับการแต่งเครื่องแบบนักศึกษา
ระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนการ

นางจิราพร เงินสุวรรณ

วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนการ
ปีการศึกษา 2562

บทคัดย่อ

ชื่องานวิจัย การศึกษาทัศนคติของนักศึกษาเกี่ยวกับการแต่งเครื่องแบบนักศึกษา ระดับชั้น
ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนชกร

ชื่อผู้วิจัย นางจิราพร เณินจุนวรรณ

ปีการศึกษา 2562

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ คือ 1. เพื่อศึกษาทัศนคติการแต่งกายของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนชกร ประจำปีการศึกษา 2562 2. เพื่อหาแนวทางแก้ไขปรับเปลี่ยนทัศนคติการแต่งกายของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนชกร ประจำปีการศึกษา 2562 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็น ประชากรนักศึกษาวินิจฉัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนชกร จำนวน 100 คน โดยเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ความถี่ ค่าร้อยละ

ผลการวิจัยพบว่า

1. พบว่าส่วนใหญ่ผู้ตอบแบบสอบถามแต่งกายผิดระเบียบเคยเป็นบางครั้ง คิดเป็นร้อยละ 56.0 รองลงมาไม่เคยแต่งกายผิดระเบียบ คิดเป็นร้อยละ 24.0 แต่งกายผิดระเบียบเป็นประจำ คิดเป็นร้อยละ 20.0 ตามลำดับ

2. พบว่าส่วนใหญ่ผู้ตอบแบบสอบถามแต่งกายผิดระเบียบเพราะสะดวก สบาย คิดเป็นร้อยละ 67.0 รองลงมาแต่งกายผิดระเบียบเพราะรสนิยม คิดเป็นร้อยละ 21.0 แต่งกายผิดระเบียบเพราะแต่งตามเพื่อน คิดเป็นร้อยละ 10.0 แต่งกายผิดระเบียบเพราะแต่งตามแฟชั่น คิดเป็นร้อยละ 9.0 แต่งกายผิดระเบียบเพราะอื่นๆ ไม่ระบุ คิดเป็นร้อยละ 4.0 แต่งกายผิดระเบียบเพราะต้องการเป็นจุดเด่น คิดเป็นร้อยละ 1.0 ตามลำดับ

3. พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่คิดว่าการแต่งกายตามแฟชั่นทำให้เกิดความสิ้นเปลือง คิดเป็นร้อยละ 71.0 และคิดว่าการแต่งกายตามแฟชั่นไม่ทำให้เกิดความสิ้นเปลือง คิดเป็นร้อยละ 29.0

4. พบว่าส่วนใหญ่ผู้ตอบแบบสอบถามต้องการให้เพื่อนของนักศึกษาแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาแบบแต่งอย่างไรก็ได้ คิดเป็นร้อยละ 46.0 รองลงมาต้องการให้เพื่อนของนักศึกษาแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาแบบแต่งกายถูกระเบียบ คิดเป็นร้อยละ 43.0 ต้องการให้เพื่อนของนักศึกษาแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาแบบแต่งกายผิดระเบียบ คิดเป็นร้อยละ 11.0 ตามลำดับ

5. พบว่าส่วนใหญ่ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นเลขๆเกี่ยวกับเพื่อนนักศึกษาแต่งกายผิดระเบียบ คิดเป็นร้อยละ 43.0 รองลงมามีความคิดเห็นดูไม่เรียบร้อยเกี่ยวกับเพื่อนนักศึกษาแต่งกายผิดระเบียบ คิดเป็นร้อยละ 42.0 มีความคิดเห็นดูทันสมัยเกี่ยวกับเพื่อนนักศึกษาแต่งกายผิดระเบียบ คิดเป็นร้อยละ 13.0 อื่นๆ ไม่ระบุ คิดเป็นร้อยละ 2.0 ตามลำดับ

6. ส่วนใหญ่ผู้ตอบแบบสอบถามเห็นเพื่อนของนักศึกษาแต่งกายผิดระเบียบ นักศึกษาจะเลขๆ คิดเป็นร้อยละ 52.0 รองลงมาเพื่อนของนักศึกษาแต่งกายผิดระเบียบ นักศึกษาจะดักเตือน คิดเป็นร้อยละ 40.0 เพื่อนของนักศึกษาแต่งกายผิดระเบียบ นักศึกษาจะแต่งตามเพื่อน คิดเป็นร้อยละ 8.0 ตามลำดับ

7. พบว่าส่วนใหญ่ผู้ตอบแบบสอบถามคิดว่าวิทยาลัยฯ ควรใช้สื่อประชาสัมพันธ์อินเทอร์เน็ตให้แต่งกายถูกระเบียบ คิดเป็นร้อยละ 40.0 รองลงมาคิดว่าวิทยาลัยฯ ควรใช้สื่อประชาสัมพันธ์Social Networkให้แต่งกายถูกระเบียบ คิดเป็นร้อยละ 39.0 คิดว่าวิทยาลัยฯ ควรใช้สื่อประชาสัมพันธ์โปสเตอร์ให้แต่งกายถูกระเบียบ คิดเป็นร้อยละ 29.0 คิดว่าวิทยาลัยฯ ควรใช้สื่อประชาสัมพันธ์แผ่นพับให้แต่งกายถูกระเบียบ คิดเป็นร้อยละ 11.0 คิดว่าวิทยาลัยฯ ควรใช้สื่อประชาสัมพันธ์อื่นๆ ไม่ระบุให้แต่งกายถูกระเบียบ คิดเป็นร้อยละ 3.0 ตามลำดับ

กิตติกรรมประกาศ

ผลงานวิจัยเรื่องการศึกษาทัศนคติของนักศึกษาเกี่ยวกับการแต่งเครื่องแบบนักศึกษา ระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนชกร ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาของ อาจารย์กัณตชาติ เมธาโชติมณีกุล ที่เสียสละเวลาตรวจแก้ไขเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยจนมีความถูกต้องและสามารถนำไปใช้ได้ ให้คำปรึกษาคำแนะนำที่เป็นประโยชน์และตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ทำให้งานวิจัยฉบับนี้มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้นผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งและขอขอบคุณไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบคุณผู้ตอบแบบสอบถามที่กรุณาให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามได้เป็นอย่างดี ตลอดจนขอขอบคุณทุกท่านที่มีส่วนเกี่ยวข้องช่วยเหลือเป็นกำลังใจด้วยดีตลอดมา เกิดจากการสนับสนุนเกื้อกูลจากบุคคลหลายท่านคณะผู้วิจัยขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

จิราพร เ็นินจนวนรรณ

สารบัญ

เรื่อง	หน้า
บทคัดย่อ	(1)
กิตติกรรมประกาศ	(2)
สารบัญตาราง	(6)
บทที่ 1 บทนำ	
หลักการและเหตุผล	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	2
ขอบเขตของการวิจัย	2
นิยามศัพท์	3
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	4
กรอบแนวคิดในการวิจัย	4
บทที่ 2 แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	
แนวคิดเกี่ยวกับวัฒนธรรมการแต่งกาย	5
ทฤษฎีและแนวคิดที่เกี่ยวกับค่านิยม	7
ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม	10
แนวความคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวกับทัศนคติ	12
แนวความคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวกับแรงจูงใจ	14
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	19
บทที่ 3 วิธีการดำเนินการวิจัย	
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	22
เครื่องมือในการวิจัย	22
การเก็บรวบรวมข้อมูล	23
การวิเคราะห์ข้อมูล	23
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	26
บทที่ 5 สรุป อภิปราย และข้อเสนอแนะ	
สรุปผลการวิจัย	32
อภิปรายผล	33

สารบัญ (ต่อ)

เรื่อง	หน้า
ข้อเสนอแนะ	33
ข้อเสนอในการนำผลการวิจัยไปใช้	33
ข้อเสนอในการทำวิจัยครั้งต่อไป	33
ภาคผนวก	34
ก ตัวอย่างแบบสอบถาม	34
ข ประมวลผลภาพในการทำวิจัย	37
ค ผลตรวจสอบงานวิจัยด้วยโปรแกรมอักษราวิสุทธิ์	41
บรรณานุกรม	38
ประวัติผู้วิจัย	39

สารบัญตาราง

ตาราง	หน้า
ตารางที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับเพศ	26
ตารางที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับอายุ	26
ตารางที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวกับระดับชั้น	27
ตารางที่ 4 ข้อมูลเกี่ยวกับสาขาวิชา	27
ตารางที่ 5 ข้อมูลเกี่ยวกับรายได้	28
ตารางที่ 6 ข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่พักอาศัย	28
ตารางที่ 7 ทศนคติของนักศึกษาเกี่ยวกับการแต่งเครื่องแบบนักศึกษา	29

บทนำ

บทที่ 1

ลักษณะและความสำคัญของปัญหา

ในปัจจุบันสังคมไทยเกิดการเปลี่ยนแปลงทางด้านค่านิยมและวัฒนธรรมอย่างมาก ทำให้ทัศนคติวิถีชีวิตของแต่ละบุคคลมีความแตกต่างกันไปจากเดิม สิ่งแวดล้อมและเทคโนโลยีที่มีการพัฒนา มากขึ้น การปลูกฝังระเบียบวินัยให้บุคคลในสังคมทำตามระเบียบกฎเกณฑ์ ข้อบังคับที่สังคมกำหนด เป็นเครื่องมือในการควบคุมความประพฤติของบุคคลให้อยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข อีกทั้งเป็นเครื่องมือ ปลูกฝังการรู้จักควบคุมตนเองในระเบียบวินัย

รูปแบบการแต่งกายของนักเรียนนั้นจะอยู่ในระเบียบข้อบังคับของแต่ละสถาบันที่ได้ กำหนดขึ้นให้เป็นไปตามนโยบายมาตรฐานเดียวกัน การแต่งกายรูปแบบนักเรียนหญิงและนักศึกษา ชายเปรียบเสมือนเป็นเอกลักษณ์ของแต่ละสถาบันการศึกษาเป็นสิ่งสะท้อนของวัฒนธรรม ค่านิยม ตลอดจนสภาพการเมืองและเศรษฐกิจของสังคมนั้นๆ เป็นสิ่งที่น่าภาคภูมิใจอย่างยิ่ง การแต่งกายของ นักเรียนเป็นสิ่งสำคัญเพราะการแต่งกายที่อยู่ในระเบียบก็ถือเป็นการสร้างวินัยและความรับผิดชอบใน ตนเองสามารถสร้างชื่อเสียงให้กับวิทยาลัยได้และเป็นผลดีต่อผู้สวมใส่ เป็นการเคารพให้เกียรติแก่ วิทยาลัยที่ตนได้ศึกษาอยู่ แต่ในปัจจุบันการแต่งกายรูปแบบของนักศึกษาส่วนใหญ่มีการ เปลี่ยนแปลงไปตามกระแสนิยม จึงส่งผลให้มีการแต่งกายที่ไม่เหมาะสมกาลเทศะ เช่น นักศึกษาหญิง ใส่เสื้อรัดรูป นุ่งกระโปรงสั้น นักศึกษาชายใส่กางเกงผิกระเปียบและรองเท้าผิกระเปียบ เอาเสื้อออก นอกกางเกง ซึ่งการแต่งกายเหล่านี้ถือเป็นเรื่องที่ไม่เหมาะสมแก่สถานศึกษา โดยเฉพาะสถานที่ซึ่งเป็น สถานบันระดับอุดมศึกษา พฤติกรรมการแต่งกายของนักศึกษาที่กำลังนิยมนี้นี้ถือเป็นปัญหาและ การกระทำความผิดทางระเบียบวินัยของสถาบันอุดมศึกษาในหลายสถาบัน

จากปัญหาและความสำคัญดังกล่าวผู้วิจัยมีความสนใจศึกษาเรื่องทัศนคติการแต่งกายของ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยพัฒน์ ในการ สำนวททัศนคติการแต่งกายของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) วิทยาลัย เทคโนโลยีอรรณพวิทยพัฒน์ ประจำปีการศึกษา 2561 ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อวิทยาลัยเทคโนโลยี อรรณพวิทยพัฒน์ในการนำข้อมูลไปประยุกต์ให้เป็นแนวทางในการพัฒนาวิทยาลัยได้อย่าง เหมาะสม

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาทัศนคติการแต่งกายของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนศึกษา ประจำปีการศึกษา 2562
2. เพื่อหาแนวทางการแก้ไขปรับเปลี่ยนทัศนคติการแต่งกายของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนศึกษา ประจำปีการศึกษา 2562

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นครั้งนี้เป็นนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงปีที่ 1 – 2 ประจำปีการศึกษา 2562 (รอบเช้า) วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนศึกษา

กลุ่มตัวอย่างของการวิจัยครั้งนี้เป็นนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงปีที่ 1 – 2 ของวิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนศึกษา ประจำปีการศึกษา 2562 จำนวน 100 คน โดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย คือ

1. ตัวแปรอิสระ คือ

1.1 เพศ

1.1.1 ชาย

1.1.2 หญิง

1.2 อายุ

1.2.1 16 - 19 ปี

1.2.2 20 – 23 ปี

1.2.3 24 ปีขึ้นไป

1.3 ระดับชั้น

1.3.1 ปวส.1

1.3.2 ปวส.2

1.4 สาขาวิชา

1.4.1 การบัญชี

1.4.2 การตลาด

1.4.3 คอมพิวเตอร์ธุรกิจ

1.4.4 โลจิสติกส์

1.4.5 คอมพิวเตอร์กราฟฟิก

1.4.6 เทคโนโลยีสารสนเทศ

1.4.7 English Program

1.5 รายได้

1.5.1 ต่ำกว่า 5,000 บาท

1.5.2 5,001 – 7,000 บาท

1.5.3 7,001 – 9,000 บาท

1.5.4 9,001 บาทขึ้นไป

1.6 สถานที่พักอาศัย

1.6.1 บิชา – มารดา

1.6.2 หอพัก

1.6.3 บิชาหรือมารดา

1.6.4 เพื่อน

1.6.5 ญาติ

1.6.6 อื่นๆ

2. ตัวแปรตาม คือ ทักษะการแต่งกายของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.)

วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยพัฒน์

นิยามศัพท์เฉพาะ

นักศึกษา หมายถึง นักศึกษาวิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยพัฒน์

วิทยาลัยฯ หมายถึง วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยพัฒน์

ทักษะการแต่งกาย คือ ระดับของความรู้สึกลึกซึ้งที่เกี่ยวกับภาวะทางจิตใจของบุคคลที่มีต่อตนเอง ต่อบุคคลอื่น และต่อสถานการณ์ต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง อันเป็นผลมาจากการเรียนรู้ ประสบการณ์ และเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมหรือแนวโน้มที่จะตอบสนองต่อสิ่งเร้าต่างๆ ไปในทิศทางใดทิศทางหนึ่ง ซึ่งอยู่ในรูปแบบของการสนับสนุนหรือคัดค้านก็ได้ แต่อย่างไรก็ตาม ทักษะการแต่งกายของนักเรียนนั้นมีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงได้ด้วยการศึกษา สิ่งแวดล้อม และการคมนาคมติดต่อมียังผลให้ทักษะการแต่งกายของนักเรียนเปลี่ยนแปลงไปได้เป็นอันมาก ทั้งนี้เพราะบุคคลมีโอกาสดังกล่าวและแลกเปลี่ยน ตลอดจนเลียนแบบ

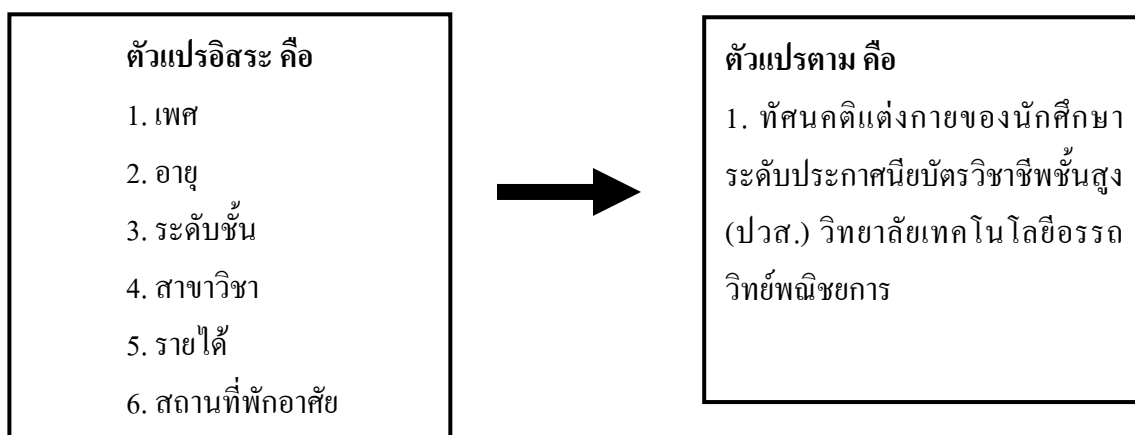
ความคิดเห็นกัน ได้มากวัฒนธรรมมีการผสมผสานกันมากเท่าใดก็ยิ่งจะทำให้ทัศนคติของคนเปลี่ยนแปลงไปได้มากเท่านั้น ดังนั้น คนที่ขาดการติดต่อกับบุคคลอื่น ดำรงชีวิตอยู่ตามลำพัง ทัศนคติจะไม่เปลี่ยนแปลง แต่คนที่โลดแล่นไปตามสังคมอย่างกว้างขวาง เข้ากลุ่มเข้าพวกหรือเป็นสมาชิกของสมาคมมากแห่ง ทัศนคติจะเปลี่ยนแปลงได้มาก เพราะคบค้าสมาคมติดต่อกับสังสรรค์ โอกาสที่จะมีการถ่ายทอดหรือเลียนแบบความคิดเห็นนั้นเป็นไปได้ง่าย

เครื่องแต่งกาย คือ สิ่งที่มนุษย์นำมาใช้เป็นเครื่องห่อหุ้มร่างกาย การแต่งกายของมนุษย์แต่ละเผ่าพันธุ์สามารถค้นคว้าได้จาก หลักฐานทางวรรณคดีและประวัติศาสตร์ เพื่อให้เป็นเครื่องช่วยชี้นำให้รู้และเข้าใจถึงแนวทางการแต่งกาย ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงสภาพของการดำรงชีวิตของมนุษย์ในยุคสมัยนั้นๆ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้ทราบถึงทัศนคติการแต่งกายของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนวิชาการ
2. นำข้อมูลที่ได้ไปปรับเปลี่ยนทัศนคติการแต่งกายของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนวิชาการ

กรอบแนวคิดงานวิจัย

บทที่ 2

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

การวิจัย “การศึกษาทัศนคติของนักศึกษาเกี่ยวกับการแต่งเครื่องแบบนักศึกษา ระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยพัฒน์” ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าแนวคิด ทฤษฎีเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาวิจัย ดังนี้

แนวคิดเกี่ยวกับวัฒนธรรมการแต่งกาย

ทฤษฎีและแนวคิดที่เกี่ยวกับค่านิยม

ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม

แนวความคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวกับทัศนคติ

แนวความคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวกับแรงจูงใจ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดเกี่ยวกับวัฒนธรรมการแต่งกาย

จากการศึกษาค้นคว้างานวิชาการที่เกี่ยวข้องกับเรื่องวัฒนธรรมการแต่งกายสามารถสรุปเกี่ยวกับมารยาทการแต่งกายได้ ดังนี้

การแต่งกายเป็นมารยาททั่ว ๆ ไปซึ่งทุกคนต้องปฏิบัติเหมือนกันตามแต่โอกาสเหมือนเหมาะสม เช่น แต่งกายไปทำงาน ไปวัด ทำบุญ ไปเล่นกีฬา แลงานพิธีต่างๆ หรือการแต่งกายที่อยู่ในเครื่องแบบของนักเรียน นักศึกษา ทหาร ตำรวจ บริษัทห้างร้านที่กำหนดให้พนักงานแต่งกายเป็นต้น หากบุคคลใดสามารถปฏิบัติได้ตามกฎระเบียบที่กำหนดถือว่าเป็นผู้มีมารยาทในการแต่งกายที่ดี

เครื่องแต่งกายเป็นสิ่งแรกที่สะดุดตาผู้ที่พบเห็น ถ้าแต่งกายเหมาะสมก็จะก่อให้เกิดความประทับใจในทางที่ดี หากแต่งตัวไม่เหมาะสมผู้อื่นจะมองในลักษณะที่ผู้ดีนัย แม้จะเป็นความจริงว่าคนเลวอาจซ่อนร่างอยู่ในเครื่องแต่งกายที่เรียบร้อยสวยงามก็ได้ แต่ถ้าคนดีมีความรู้ความสามารถนั้นหากแต่งกายไม่เหมาะสม คนที่พบเห็นครั้งแรกอ่อนไม่เกิดความนิยม เสื่อมใส และเป็นการปิดโอกาสของตนเองที่จะได้แสดงความคิดและความสามารถ ดังนั้น การแต่งกายจึงเป็นสิ่งที่ควรคำนึงถึงอันดับแรก หลักสำคัญเกี่ยวกับการแต่งกาย คือ แต่งกายสะอาด แต่งกายสุภาพ เรียบร้อย และแต่งกายถูกต้องตามกาลเทศะ

ความสะอาดของการแต่งกายนับเป็นสิ่งสำคัญ แต่ความสะอาดในที่นี้ไม่เกี่ยวกับ ความเก่าความใหม่ เพราะเครื่องแต่งกายที่ใหม่อาจสกปรกก็ได้ และเครื่องแต่งกายที่เก่ามีรอบปะทุก็อาจดูสะอาดได้

หรือเครื่องแต่งกายราคาแพงก็อาจดูสกปรกได้ แต่เครื่องแต่งกายราคาถูกดูสะอาดได้ดังนั้น คนฐานะที่ไม่ดีนักก็สามารถแต่งตัวสะอาดได้เท่ากับคนฐานะดี โดยเสื้อผ้าที่เราสวมใส่อยู่นั้นก็ควรซักให้เรียบร้อย ร่องเท้าก็ขัดให้ดูพองาม กระเป๋าก็เช็ดดูให้ดูสะอาดเหล่านี้ใคร ๆ ก็ทำได้แต่จะทำหรือไม่เท่านั้น อนึ่งการอาบน้ำชำระกายให้สะอาด และการดูแลเล็บมือ เล็บเท้ามิให้สกปรกก็เป็นสิ่งที่ควรดูแลรักษาทำความสะอาดด้วย

การแต่งกายสุภาพเรียบร้อย การแต่งกายควรแต่งให้เรียบร้อยพอควร เพราะคนแต่ละคนหรือสังคมแต่ละแห่ง อาจมีเกณฑ์วัดความสุภาพเรียบร้อยต่างกันออกไป แต่ถ้าใช้สามัญสำนึกสักหน่อย ก็จะพอรู้ว่าในสังคมไทยแต่งกายอย่างไรจึงจะถือว่าแต่งกายเรียบร้อย และอย่างไรถือว่าไม่เรียบร้อย เช่น การใส่เสื้อกล้ามไปร้านอาหาร การแต่งกายโดยเปิดเผยให้เห็นส่วนของร่างกายที่ควรสงวน หรือใส่เสื้อผ้ารัดแน่นสีระของร่างกาย โดยเฉพาะการแต่งกายดังกล่าวข้างต้นไปในสถานที่ควรแก่การสักการะบูชา เช่น ศาสนาสถาน วัด โบสถ์ หรือสถานที่ราชการ สถานศึกษา ฯลฯ ซึ่งถือว่าไม่สุภาพเรียบร้อย

นอกจากนี้การแต่งกายควรถูกต้องตามกาลเทศะ การแต่งกายนอกจากสะอาดและมีความสุภาพเรียบร้อยแล้ว ควรให้เหมาะสมกับสมัยนิยมและให้เหมาะสมกับสถานที่ที่จะไปด้วยการแต่งกายที่ผิดสมัยนิยมนั้น หากสะอาดและสุภาพเรียบร้อยก็ไม่น่าจะมีอะไรเสียหายมาก แต่คนอาจมองว่าเขยเท่านั้น ดังนั้นการแต่งกายไม่น่าจะมีอะไรเสียหายมาก แต่คนอาจมองว่าเขยเท่านั้น ดังนั้นการแต่งกายให้ถูกกาลเทศะนั้นเป็นเรื่องสำคัญ จึงควรระวังแต่งกายให้ถูกเทศะ ดังนี้

ควรแต่งกายให้เหมาะสมกับงานที่จะไป เช่น ไม่แต่งชุดดำไปงานแต่งงาน ไม่แต่งสีฉูดฉาดไปงานศพ เป็นต้น แต่งกายให้เกียรติเจ้าภาพของงานตามสมควร เช่น ไปงานเลี้ยงสังสรรค์ระหว่างเพื่อนฝูง จะแต่งลำลองอย่างไรก็ได้ แต่ถ้าไปงานแต่งงานที่จัดหรูหราเป็นพิธีรีตอง จะสวมใส่เสื้อยัดกางเกงยีนส์ไปคงไม่เหมาะสม เพราะถือว่าไม่ให้เกียรติเจ้าภาพ แต่ถ้ามีเงินน้อย ไม่มีชุดสากลหรือชุดพระราชทาน จะใส่กางเกงและเสื้อธรรมดาไปก็ได้ ข้อสำคัญคือต้องสะอาดและสุภาพเรียบร้อย

การแต่งกายอย่างหนึ่งอาจเหมาะสมกับที่หนึ่ง แต่ไม่เหมาะสมกับอีกที่หนึ่ง เช่น ใส่ชุดว่ายน้ำอยู่ที่ชายหาดหรือริมสระว่ายน้ำ ก็ไม่เป็นไร แต่ถ้าเดินไปในที่ห่างจากชายหาดและสระมากๆ ก็ดูไม่เหมาะสม หรือการสวมรองเท้าแตะที่บ้าน หรือเดินเล่นนอกบ้านก็ไม่เป็นไร แต่จะใส่ไปโรงเรียนหรือไปทำงานบางอย่างก็ถือว่าเป็นการไม่เหมาะสม เป็นต้น ความสะอาดและความสุภาพเรียบร้อยสำคัญที่สุด เพราะคนเรานั้นต่างจิตต่างใจกัน คนหนึ่งว่าเหมาะอีกคนไม่เหมาะดังนั้นถ้ามีปัญหาให้ยึดหลักความสะอาดและสุภาพไว้ก่อน ซึ่งไปได้ทุกกรณี อันที่จริงการแต่งกายสะอาดและสุภาพแล้วก็ไม่ต้องกังวลเรื่องอื่นจนเกินไป

ดังนั้น มารยาทการแต่งกายที่พึงประสงค์ จึงไม่ได้หมายถึง การแต่งกายตามแฟชั่น แต่เป็นการแต่งกายที่ต้องคำนึงถึงภาพลักษณ์เรียบร้อย สะอาด ตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า เมื่อมีผู้พบเห็นจะรู้สึกทันทีว่าผู้ที่แต่งกายดีถูกต้องตามเทศะ คือ คนที่ควรได้รับการชมเชย จากสังคมและผู้ปฏิสัมพันธ์ด้วย ในมุมมองกลับกันหากแต่งการไม่สุภาพเรียบร้อย ก็จะเกิดคำตำหนิ ดิเตือน จากผู้ที่พบเห็น ทำให้เสื่อมเสียทั้งตนเอง สถานบันครอบครัว และสถานศึกษา ดังตัวอย่างการแต่งกายที่ไม่เหมาะสมดังที่เป็นข่าว จึงขอฝากข้อควรคำนึงถึงการแสดงมารยาทที่พึงประสงค์ต่อสถานที่อันควรเคารพสักการะ ได้แก่ แต่งกายให้สุภาพเรียบร้อย ถอดหมวก ถอดรองเท้า ลมคมลง ไม่แสดงอาการเหยียดหยามหรือพูดคำหยาบ ไม่ส่งเสียงอะอะอืออึง และทำความเดือนร้อนให้ผู้อื่น ไม่กล่าวคำทำนองว่าไม่เชื่อหรือไม่ศรัทธาต่อสถานศักดิ์สิทธิ์นั้น ทำใจเป็นกลาง ไม่คิดแต่จะจับผิด เนื่องจาก ถือว่าเป็นสถานที่ที่ไม่เกี่ยวข้องกับศาสนาที่ตนนับถือ ปฏิบัติตามธรรมเนียมที่เขาปฏิบัติกัน ยกเว้นธรรมเนียมนั้นจะขัดกับศรัทธาของตนหรือขัดกับหลักคำสอนของศาสนาที่ตนนับถือ คำนึงอยู่เสมอว่าสถานศักดิ์สิทธิ์ของศาสนาใด ศาสนิกชนในศาสนานั้นก็เคารพสักการะ อย่าแสดงอะไรที่เป็นการทำลาย น้ำก้น (หนังสือพระพุทธศาสนา โดย ศ.ดร.วิทย์ วิศุทเวทย์ และรศ.เสฐียรพงษ์ วรรณปก:2550)

สรุปได้ว่าวัฒนธรรมการแต่งกายที่พึงประสงค์ ควรประกอบไปด้วย ความเหมาะสม ความสะอาด มีความสุภาพเรียบร้อย คำนึงถึงสถานที่และกาลเทศะ ทั้งนี้การแต่งกายที่เหมาะสมจะไม่มีหลักปฏิบัติตายตัว แต่สิ่งสำคัญที่พึงปฏิบัติในการแต่งกายคือเหมาะสมกาลเทศะ (อ้างอิงจาก http://www.thapra.lib.su.ac.th/objects/thesis/fulltext/snamcn/Sasipit_Ninpairat/fulltext.pdf)

ทฤษฎีและแนวคิดที่เกี่ยวกับค่านิยม

ความหมายของค่านิยม

สุนทรียโคมิน และ สนิท สัมภกรการ (2522, น.13) ให้ความหมายของค่านิยมตามกรอบ ทฤษฎีของ โรคิช (Rokeach) ไว้ดังนี้ ค่านิยมคือ ความเชื่ออย่างหนึ่งซึ่งมีลักษณะถาวรเชื่อว่าวิถีปฏิบัติบางอย่างหรือเป้าหมายของชีวิตบางอย่างนั้น เป็นสิ่งที่ตัวเองหรือสังคมเห็นดี เห็นชอบ สมควรที่จะยึดถือ หรือปฏิบัติมากกว่าวิธีปฏิบัติหรือเป้าหมายชีวิตอย่างอื่น

นพมาศ ชีรเวคิน (2539, น.90) ค่านิยม คือแกนกลางของทัศนคติที่ รวมตัวกันเป็น และทำหน้าที่ บังการพฤติกรรมในระยะยาว เป็นศูนย์กลาง และถูกสิ่งแวดล้อมกระทบกระเทือนได้น้อยกว่า

พัทธยา สายหนู (2516, น.52) ให้ความหมายว่าค่านิยม คือ ความรู้สึก หรือความเชื่อของแต่ละบุคคลที่เชื่อในสิ่งใดสิ่งหนึ่งว่าเป็นสิ่งที่น่าชื่นชมหรือน่ากระทำ และยึดถือเป็นหลักประจำใจเพื่อช่วยในการตัดสินใจเลือกกระทำอย่างใดอย่างหนึ่ง นอกจากนี้ยังให้คำอธิบายค่านิยมทางสังคมวิทยาไว้ว่าเป็น

การกำหนดที่ครอบจักรวาล จึงขอใช้คำกล่าวว่า หมายถึงสิ่งที่ยึดถือประจำใจที่ช่วยตัดสินใจทางเลือก ตราบใดที่มนุษย์ต้องเลือกตัดสินใจในการกระทำมนุษย์จะต้องอาศัย คุณค่าประจำตัวเป็นเครื่อง กำหนด แม้แต่สิ่งที่เคยทำจนชินเป็นนิสัย ก็มีคุณค่าที่ชวนให้ทำเช่นนั้นกำหนดอยู่มิฉะนั้นก็คงไม่ยินดี ทำจนตายกลายเป็นนิสัย ดังนั้นเมื่อเกิดเป็นคนแล้ว จะเลือกทำอะไรต้องอาศัยคุณค่าเป็นเครื่องกำหนด ทั้งสิ้น

ก่อ สวัสดิพานิช (2518, น.48) กล่าวว่า ค่านิยมหมายถึง ความคิด พฤติกรรม และสิ่งที่คนใน สังคมหนึ่งเห็นคุณค่า จึงยอมรับปฏิบัติตามและวางแผนไว้ระยะหนึ่ง ค่านิยมมัก เปลี่ยนแปลงไปตาม กาลสมัยและความคิดเห็นของคนในสังคม

ประสาร มาลากุล ณ อยุธยา (2523, น.1) ได้ให้ความหมายของค่านิยมว่าหมายถึง ความเชื่อของ ตัวบุคคลว่าสิ่งใดมีความสำคัญ และเป็นที่พึงปรารถนาของเขาในขณะที่สิ่งอื่นไม่มีค่า ไม่มี ความสำคัญและไม่เป็นที่ต้องการ

สาโรช บัวศรี (2527, น.15) กล่าวว่า ค่านิยมเป็นสภาพหรือการกระทำบางประการซึ่งเราเชื่อถือ ค่านิยมว่าควรยึดมั่นหรือควรกระทำหรือปฏิบัติเพื่อจะได้บรรลุถึงวัตถุประสงค์หรือความมุ่งหมายของ สังคมหรือตัวเอง

พนัส หันนาคินทร์ (2523, น.17) ให้ความหมายของค่านิยมว่าค่านิยมหมายถึง การยอมรับนับ ถือและพร้อมที่จะปฏิบัติตามคุณค่าที่คนหรือกลุ่มคนมีอยู่ต่อสิ่งต่างๆ ซึ่งอาจเป็นวัตถุนิยมสิ่งมีชีวิตอื่น ๆ รวมทั้งการกระทำในด้านเศรษฐกิจ สังคม จริยธรรม และสุนทรียภาพ ทั้งนี้ได้ทำการประเมินค่า จากทัศนะต่าง ๆ โดยถี่ถ้วนรอบคอบแล้ว ค่านิยมของบุคคลจะแตกต่างกันไปตามประสบการณ์ของแต่ละ บุคคล ถึงแม้ว่าจะอยู่ในวัฒนธรรมหรือสังคมเดียวกันและค่านิยมของแต่ละบุคคลอาจเปลี่ยนแปลง หรือปรับปรุงจากค่านิยมเดิมของเขาได้ ค่านิยมจึงมีลักษณะไม่คงที่ในฐานะที่ค่านิยมเป็นเครื่องนำทาง พฤติกรรมของคน การเปลี่ยนแปลงของค่านิยมขึ้นอยู่กับ การเปลี่ยนแปลงวุฒิภาวะและประสบการณ์ของบุคคลนั้น ๆ

วิเชียร วิทยอุดม (2547, น.47) ให้ความหมายของค่านิยมว่าค่านิยมเป็นความเชื่อหรือ ความรู้สึก นึกคิดของคนที่ใช้ระยะเวลาในการสร้างสมและฝังรากลึกจนยอมรับและยึดถือเป็นแนวทางในการใช้ ชีวิตค่านิยมจะเป็นสิ่งที่กำหนดพฤติกรรมที่ควรแสดงออกและปฏิบัติประจำวันเป็นสิ่งที่เราคิดว่าควรจะเป็นไม่ว่าสิ่งนั้นจะดีหรือไม่ดีก็ตามและมักจะเป็นสิ่งที่บุคคลในกลุ่มมีความเห็นเหมือนกัน ค่านิยมจึง เป็นความเชื่อหนึ่งซึ่งในบางครั้งอาจจะมีการใช้ดุลยพินิจเข้าไปเกี่ยวข้องด้วย

สวัสดิ์ สุวรรณอักษร (2532, น.33) ได้ให้ความหมายของค่านิยมไว้ว่า ค่านิยมเป็นสิ่งที่บุคคลมีความเห็นต่อสิ่งหนึ่งว่ามีค่า น่าพิสมัย น่ายึดติด แล้วฝังรากในความคิดยึดถือเป็นเกณฑ์ในการกระทำพฤติกรรมใด ๆ

ณรงศรีสวัสดิ์ (2519, น.39) กล่าวว่าค่านิยมหมายถึง สิ่งสำคัญขั้นมูลฐานในการทำความเข้าใจถึงพฤติกรรมของบุคคลเพราะพฤติกรรมหรือการแสดงออกต่าง ๆ ของบุคคล ยึดมั่นอยู่กับลักษณะค่านิยมที่เขามีอยู่

พจนานุกรมศัพท์สังคมวิทยา ฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2524, น. 411) ให้ความหมาย ของค่านิยมไว้ดังนี้ ค่านิยมคือวิสัยสามารถของสิ่งใดก็ตามซึ่งเชื่อว่าสนองความปรารถนาของ มนุษย์ได้หรือคุณสมบัติของสิ่งใดก็ตามซึ่งทำให้สิ่งนั้นเป็นประโยชน์น่าสนใจแก่บุคคลหรือกลุ่มค่านี้นี้ต่างจากคำว่าอรรถประโยชน์ (Utility) เพราะค่าขึ้นอยู่กับความเชื่อของมนุษย์ของอย่างหนึ่งซึ่งโดยเนื้อแท้ไม่มีอรรถประโยชน์อย่างใดเลยอาจเป็นที่ยอมรับว่ามีค่าสูงส่งได้เพราะมนุษย์เชื่อว่าสิ่งนั้นเป็นประโยชน์กับตน นอกจากนี้นั้นของอย่างเดียวกันอาจจะมีค่าสำหรับแต่ละบุคคลไม่เหมือนกันเราจึงไม่สามารถวัดออกมาได้แน่นอนว่าของนั้นมีค่าอย่างไรในทางสังคมวิทยานิยม ใช้คำ “คุณค่า” หรือ “ค่านิยม” ให้หมายถึงสิ่งที่บุคคลยึดถือเป็นเครื่องช่วยตัดสินใจและกำหนดการกระทำของตนเอง

สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ (2528, น.1) ได้ให้ความหมายของคำว่า ค่านิยม หมายถึง สิ่งที่คนสนใจสิ่งที่คุณปรารถนาจะได้ปรารถนาจะเป็น หรือกลับกลายเป็นสิ่งที่คนถือว่าเป็นบังคับต้องทำ ต้องปฏิบัติเป็นสิ่งที่คนบูชายกย่องและมีความสุขที่จะได้เห็น ได้ฟังได้เป็นเจ้าของ ค่านิยมของสังคมจึงเป็น วิถีของการจัดรูปความประพฤติที่มีความหมายต่อบุคคลและเป็นแบบฉบับความคิดที่ฝังแน่นสำหรับยึดถือในการปฏิบัติตัวของคนในสังคมและในชีวิตหรือเผชิญกับเหตุการณ์ทำให้มีการเลือกในสถานการณ์หรือเวลานั้น ค่านิยมจึงรวมไปถึง จุดมุ่งหมายหรือความต้องการในชีวิตและสิ่งที่บุคคลชอบ

โรกีช (Rokeach, 1973, p.10) อธิบายว่าค่านิยมเป็นกรอบความคิดของบางสิ่งบางอย่างซึ่งเป็นที่ปรารถนาของบุคคลหรือสังคมหนึ่งเมื่อคนเรียนรู้ค่านิยมมักจะถูกผนวกเข้าไปในระบบที่ถูกจัดอย่างเป็นระเบียบ ขยายความต่อไปได้ว่าค่านิยมที่อยู่ในระบบดังกล่าวได้ถูกจัดลำดับความสำคัญเมื่อเทียบกับค่านิยมอื่นๆ ภายในระบบด้วยตนเอง ความสัมพันธ์ภายใต้กรอบความคิดนี้ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงลำดับความสำคัญได้ ระบบนี้มีความเสถียรพอที่จะสะท้อนถึงภาวะที่เป็นอยู่ที่มีลักษณะคล้ายหรือคล้ายตามกันและความต่อเนื่องของความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของบุคคลซึ่งถูกทำให้เกิดกระบวนการทางสังคมในวัฒนธรรมและสังคมหนึ่ง ๆ แต่ระบบนี้ก็ไม่ได้มีความเสถียรเพราะยอมให้เกิดการจัดลำดับ

ความสำคัญของค่านิยมใหม่ขึ้นได้หาก เกิดการเปลี่ยนแปลงเกี่ยวกับวัฒนธรรม สังคม และ ประสพการณ์ส่วนบุคคล

โรคิช (Rokeach, 1979, p.16) อธิบายว่า ค่านิยมมีความหมายหลากหลาย ได้แก่ ความสนใจ ความพอใจ ความชอบ หน้าที่การอยู่ในศีลธรรมจรรยา ความปรารถนา ความต้องการ เป้าหมายและอื่น ๆ แต่โดยหลักที่ถือเป็นค่านิยมคือ คุณสมบัติที่เป็นเกณฑ์หรือมาตรฐานของสิ่งที่เป็นอยู่ ระบบของ ค่านิยมเป็นสิ่งที่ถูกต้องไว้อย่างเป็นระบบระเบียบให้เป็นมาตรฐานที่พึงปรารถนามาตรฐานที่เวลานี้ถูกใช้ ในการเลือกสิ่งของและการกระทำที่จะเป็นวิธีแก้ไขข้อขัดแย้งหรือเป็นแนวทางสำหรับสังคม ค่านิยม ประกอบด้วยองค์ประกอบที่เป็นแนวทางสำหรับการคาดการณ์และพฤติกรรมที่มุ่งไปสู่เป้าหมายและ มันยังทำหน้าที่ตัดสินหรืออธิบายถึงพฤติกรรมเกิดขึ้นบ่อยๆ ในอดีตว่าเป็นผลมาจากค่านิยมด้วยเนื้อหา ส่วนหลักของค่านิยมมีหลายส่วน (dimensions หรือ modes) ตามแต่จะศึกษาแต่ในแขนงที่เกี่ยวข้องกับ ความสัมพันธ์เชิงสังคม (social relations) ได้มีการกำหนดเกณฑ์ของสิ่งที่พึงปรารถนาดังนี้ เทาเทียมกัน ความไม่เท่าเทียมได้ตามมาตรฐานสูงกว่ามาตรฐานประโยชน์ส่วนรวมประโยชน์ส่วนตัว ความสัมพันธ์ แบบเฉพาะเจาะจงการเป็นสมาชิกตามประเภทกลุ่ม ขอมรับคำสั่งไม่ขอมรับคำสั่ง มาตรฐานส่วนตัว มาตรฐานที่ยอมรับให้สากลพึงตัวเองพึงพาอาศัยกันและกันใส่ใจไม่ใส่ใจแสดงออกเก็บตัวครอบนำ หองไม่เฉพาะเจาะจงเฉพาะเจาะจง

จากความหมายค่านิยมที่นักวิชาการได้กล่าวไว้มากมายแสดงให้เห็นว่าค่านิยมนั้นมีความหมายที่ หลากหลาย เป็นทั้งความคิด ความเชื่อ ความรู้สึกเป็นสิ่งที่กำหนดพฤติกรรมและเป็นเกณฑ์ในการ ตัดสินใจของแต่ละบุคคล ดังนั้นผู้วิจัยจึงขอสรุปความหมายของค่านิยมว่าเป็นความเชื่อส่วนบุคคลที่มีความหมายต่อบุคคลนั้นยึดถือเป็นหลักในการดำเนินชีวิต หรือตัดสินใจ เลือกกระทำสิ่งต่าง ๆ ค่านิยมมี ลักษณะ ไม่คงที่เปลี่ยนแปลงได้ตามเวลาตามประสบการณ์ของแต่ละบุคคล

(อ้างอิงจาก http://www.thapra.lib.su.ac.th/objects/thesis/fulltext/snamcn/Sasipit_Ninpairat/fulltext.pdf)

ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม

ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมนี้ เป็นแนวคิดของ แบนดูรา (Bandura 1977: 16 อ้างถึงใน ภัทรธิดา ผลงาม. 2544 หน้า 28) ซึ่งมีความเชื่อว่าพฤติกรรมมนุษย์ นอกเหนือจากปฏิกิริยาสะท้อนเบื้องต้นแล้ว เกิดจากการเรียนรู้ทั้งสิ้น และการเรียนรู้พฤติกรรมใหม่เหล่านั้นสามารถเรียนรู้ได้โดยประสบการณ์ตรง หรือไม่ก็โดยการสังเกต องค์ประกอบทางชีววิทยามีบทบาทสำคัญในกระบวนการเรียนรู้โดยพฤติกรรม นั้นก็ คือองค์ประกอบในตัวบุคคลมีบทบาทสำคัญในการเรียนรู้พฤติกรรม ในการอธิบายกระบวนการ เกิดพฤติกรรมของมนุษย์

แบนคูรา ได้อธิบายรูปของการมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกันอย่างต่อเนื่องระหว่างพฤติกรรม องค์ประกอบส่วนบุคคลและองค์ประกอบทางสิ่งแวดล้อม โดยที่องค์ประกอบทั้ง 3 นี้จะมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน พฤติกรรมองค์ประกอบส่วนบุคคลและองค์ประกอบทางสิ่งแวดล้อม มีอิทธิพลซึ่งกันและกัน กล่าวคือ พฤติกรรมของมนุษย์สามารถกำหนดสิ่งแวดล้อม สิ่งแวดล้อมก็สามารถกำหนดพฤติกรรม พฤติกรรมสามารถกำหนดองค์ประกอบส่วนบุคคล องค์ประกอบส่วนบุคคลก็สามารถกำหนดพฤติกรรมได้เช่นกัน ในทำนองเดียวกัน องค์ประกอบทาง สิ่งแวดล้อมและองค์ประกอบส่วนบุคคลก็มีอิทธิพลซึ่งกันและกัน

แบนคูรา ได้กล่าวถึงตัวกำหนดพฤติกรรมว่า มี 2 ประการ คือ ตัวกำหนดพฤติกรรมที่เป็นสิ่งเร้า ซึ่งได้แก่เหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในสิ่งแวดล้อมการเกิดเหตุการณ์ต่าง ๆ ในสิ่งแวดล้อมซ้ำ ๆ มนุษย์จะคาดการณ์ไว้ว่า ถ้ามีเหตุการณ์หนึ่งเกิดขึ้นจะมีเหตุการณ์อะไรตามมาและตัวกำหนดพฤติกรรมอีกประการหนึ่ง คือ ตัวกำหนดที่เป็นผล ซึ่งได้แก่ผลของการกระทำมนุษย์จะเลือกกระทำพฤติกรรมที่ได้รับผลทางบวก และจะหลีกเลี่ยงการกระทำพฤติกรรมที่จะได้รับผลทางลบ

วิธีการเรียนรู้พฤติกรรมของมนุษย์ แบนคูราได้กล่าวว่า วิธีการเรียนรู้พฤติกรรมของมนุษย์มี 2 วิธี คือ การเรียนจากผลของการกระทำ และวิธีการเรียนรู้จากการเลียนแบบ โดยที่การเรียนรู้จากผลของการกระทำเป็นการ เรียนรู้จากประสบการณ์ตรง ซึ่งจะทำหน้าที่ 3 ประการ คือให้ข้อมูล ชูใจ และเสริมแรง ส่วนการเรียนรู้จากการเลียนแบบเป็นการเรียนรู้จากการสังเกตตัวแบบกระทำ พฤติกรรม ซึ่งเป็นการเรียนรู้จากประสบการณ์ทางอ้อม การเรียนรู้จากตัวแบบอาศัย กระบวนการเรียนรู้จากการสังเกตเป็นผลสำคัญ ซึ่งต้องอาศัยองค์ประกอบที่สำคัญ 4 ประการ คือ กระบวนการใส่ใจกระบวนการเก็บจำ กระบวนการทางกาย และ กระบวนการชูใจ

นอกจากนี้ ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมแบนคูรา ยังได้กล่าวถึงการควบคุมพฤติกรรมด้วยปัญญา ไว้ว่า การเรียนรู้ความสัมพันธ์ระหว่าง พฤติกรรมและผลของการกระทำจะอยู่ในรูปของความเชื่อและความคาดหวัง ซึ่งเป็น กระบวนการทางปัญญา ความเชื่อและความหวังนี้จะทำหน้าที่ควบคุมหรือกำกับการ กระทำของมนุษย์ในเวลาต่อมา การควบคุมพฤติกรรมด้วยปัญญาที่สำคัญที่เกี่ยวข้อง 3 ประการ คือ ความเชื่อเกี่ยวกับกฎเกณฑ์เงื่อนไข การคาดหวังเกี่ยวกับความสามารถ ของตนเองและผลที่จะเกิดขึ้น และสิ่งชูใจในการศึกษาครั้งนี้ ใช้แนวคิดของแบนคูรา เพื่อเป็นพื้นฐาน ในการกำหนดตัวแปรเกรดเฉลี่ย จากแนวคิดฯ สติปัญญาเป็นตัวควบคุมพฤติกรรมของมนุษย์

(อ้างอิงจาก <https://www.gotoknow.org/posts/458173>)

แนวความคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับทัศนคติ

แนวความคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับทัศนคติ ความหมายของทัศนคติ (Attitude) ทัศนคติของบุคคล เป็นความรู้สึกทางใจที่มีต่อสิ่งใด ๆ ของบุคคลซึ่งมีอิทธิพล อย่างยิ่งต่อพฤติกรรมของบุคคลและมีผลต่อ กลุ่มทางสังคม เกี่ยวข้องในการดำเนิน กิจกรรมต่าง ๆ ทุกด้านในสังคมของมนุษย์ทุกสังคม เกี่ยวกับ ทัศนคติ (attitude) มี นักวิชาการหลายท่านให้ความหมายไว้ คล้าย ๆ กัน ซึ่งผู้ศึกษาได้ค้นคว้ารวบรวม และขอนามารูป อ้างอิงดังนี้ Martin Fishlein (อ้างถึงใน คารณิพานทอง พาลุสุขและสรุเสกย์ พงษ์หาญ ยุทธ, 2548, หน้า 37) ทัศนคติหมายถึงความรู้สึกโอนเอียงที่จะมีปฏิกิริยาเห็นด้วย ไม่เห็นด้วยหรือนิ่งเฉยต่อสิ่งต่างๆ ที่เกิดในสังคม

Darby Bem (อ้างถึงใน คารณิ พาลุสุข และสรุเสกย์ พงษ์หาญยุทธ, 2548, หน้า 37) ทัศนคติเป็น ความรู้สึกของคนเราทางที่พอใจหรือไม่พอใจต่อสิ่งต่าง ๆ ในสังคม

ทริแอนดิส (อ้างถึงใน สิทธิพันธ์ พุทธหนู 2547, หน้า 91) ให้ความหมายของทัศนคติไว้ว่า ทัศนคติเป็นความรู้สึกที่มีความรู้สึกแฝงอยู่ ซึ่งจะกระตุ้นให้เกิดการกระทำต่อสิ่งหนึ่งในสถานการณ์ทาง สังคม โดยทัศนคติมี 3 องค์ประกอบ คือ ความรู้หรือความคิด (cognitive) ความรู้สึก (affective) ซึ่ง หมายถึงสิ่งจูงใจให้เกิดพฤติกรรม และความพร้อมที่จะกระทำ (predisposition to act)

พงศ์ฉัตร ศรีสมทรัพย์ และ ปิยะนุช เงินคล้าย, 2550, หน้า 75 ได้สรุปความหมาย และอธิบาย เกี่ยวกับ ทัศนคติ หมายถึง ความรู้สึกทางใจของแต่ละบุคคล ซึ่งเป็นผลมาจากการเรียนรู้ ประสบการณ์ ความนึกคิด และความเชื่อของแต่ละบุคคล ความรู้สึกทางใจของแต่ละบุคคลในเรื่องราวใด ๆ จะมี ระดับที่แตกต่างกันออกไปตั้งแต่ระดับที่เป็นความชอบหรือไม่ชอบ ระดับที่เป็นประสบการณ์ที่ได้รับ การไตร่ตรองจนถึงระดับที่เป็นการนำไปปฏิบัติ ทัศนคติของบุคคลจึงเป็นตัวกระตุ้นให้บุคคลเกิด ความคิดและพฤติกรรมไปในแนวทางใดแนวทางหนึ่ง

โรเซ็นเบอร์เกอร์, 1960 (อ้างถึงใน จิระวัฒน์ วงศ์สวัสดิวัฒน์, 2536, หน้า 194-195) ได้สรุปและ อธิบายทฤษฎีความสอดคล้องระหว่างแนวคิดกับความรู้สึก (Cognitive Affective Consistency Theory) ว่าทัศนคติจะได้รับผลกระทบไม่เฉพาะที่เนื่องจากอิทธิพลการโน้มน้าวเข้าสู่ภาวะสมดุล ยังขึ้นกับ ความรู้สึกเป็นสุขหรือทุกข์อันเนื่องจากแนวโน้มนำการเพิ่มผลตอบแทนสูงและลดการสูญเสียน้อยที่สุด ทฤษฎีกลุ่มนี้ได้อธิบายวิธีแก้ปัญหาคือความไม่สมดุลของความรู้สึกที่แตกต่างกันหลายวิธี และพยากรณ์ อันดับของวิธีการที่ควรใช้มากที่สุด วิธีง่าย ๆ ที่จะเข้าสู่ภาวะสมดุล คือพยายามก่อนแล้วใช้วิธีที่มีความถี่ สูงสุดโรเซ็นเบอร์เกอร์ได้เน้นความสำคัญของความสอดคล้องกันระหว่างองค์ประกอบทั้งสองเหนือระดับ หนึ่งย่อมจะต้องมีการเปลี่ยนแปลงองค์ประกอบใด องค์ประกอบหนึ่ง หรือทั้งสององค์ประกอบ เพื่อ นำไปสู่ภาวะความสอดคล้อง และเชื่อว่าการเปลี่ยนองค์ประกอบหนึ่งจะนำไปสู่การเปลี่ยนอีก

องค์ประกอบหนึ่งทัศนคตินอกจากนั้นการเปลี่ยนทัศนคติโดยผ่านกระบวนการเร้าด้วยวิธีสื่อสาร ส่วนใหญ่เน้นการเปลี่ยนองค์ประกอบความรู้ นั่นคือการให้ข้อมูลใหม่ ๆ ซึ่งจะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงองค์ประกอบความรู้สึกและการเปลี่ยนทัศนคติ

ตามแนวคิดนี้ ไม่ว่าองค์ประกอบใดของทัศนคติเปลี่ยนก็ตาม จะทำให้องค์ประกอบหนึ่งเปลี่ยน ซึ่งจะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงทัศนคติ เพื่อเข้าสู่ภาวะสอดคล้องระหว่าง 2 องค์ประกอบดังกล่าว

จิระวัฒน์ วงศ์สวัสดิวัฒน์ (2535, หน้า 104-105) ได้สรุปคุณลักษณะของทัศนคติว่ามี 6 รูปแบบ คือ

1. ทัศนคติเป็นสิ่งที่เกิดจากการเรียนรู้ ไม่ใช่สิ่งที่มีติดตัวมาแต่เกิดประสบการณ์มีอิทธิพลอย่างมากต่อทัศนคติ การสั่งสมประสบการณ์ทั้งทางตรงและทางอ้อม โดยผ่านกระบวนการปะทะสังสรรค์กับสิ่งต่าง ๆ ในสังคม จะมีผลโดยตรงต่อทัศนคติ

2. ทัศนคติมีคุณลักษณะของการประเมิน (evaluative nature) ทัศนคติเกิดจากกระบวนการประเมินความคิดหรือความเชื่อที่บุคคลมีอยู่ เกี่ยวกับสิ่งของ บุคคลอื่น หรือ เหตุการณ์ ซึ่งจะเป็นสื่อกลางทำให้เกิดปฏิกิริยาตอบสนอง ทัศนคติมีธรรมชาติของการประเมิน เป็นความคิด หรือความเชื่อที่มีความรู้สึกแฝงอยู่ด้วย การที่บุคคลหนึ่งจะมีทัศนคติอย่างไรต่อสิ่งใด ขึ้นอยู่กับการประเมิน ความรู้ ความคิด หรือความเชื่อที่มีเกี่ยวกับสิ่งนั้น ซึ่งจะทำให้ผู้ประเมินเกิดความรู้สึกทางบวก หรือทางลบต่อสิ่งดังกล่าวผลการประเมินอาจแตกต่างกันตามประสบการณ์ของแต่ละบุคคล ทัศนคติต่อสิ่งเดียวกันอาจแตกต่างกันตามเพศ อายุ หรืออาชีพ

3. ทัศนคติมีคุณภาพและความเข้ม (quality and intensity) คุณภาพและความเข้มของทัศนคติจะเป็นสิ่งที่บ่งถึงความแตกต่างของทัศนคติที่แต่ละคนมีต่อสิ่งต่าง ๆ เมื่อบุคคลประเมินสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ก็อาจมีทัศนคติทางบวก หรือทัศนคติทางลบต่อสิ่งนั้น นั่นคือก่อให้เกิดสภาวะความพร้อมที่จะเข้าหาหรือหลีกเลี่ยงสิ่งดังกล่าว ส่วนความเข้มจะบ่งถึงมากน้อยของทัศนคติทางบวก หรือลบ หรือบ่งชี้ระดับการประเมิน เช่น ชอบมาก ชอบปานกลาง ชอบน้อย

4. ทัศนคติมีความคงทนไม่เปลี่ยนง่าย (Permanence) ทัศนคติมีลักษณะที่ฝังแน่นลึกซึ้งเนื่องจากสิ่งที่ประเมินมีความชัดเจนถูกต้องแน่นอน หรือมีการสั่งสมประสบการณ์เกี่ยวกับสิ่งนั้น โดยผ่านการเรียนรู้มานานพอ ในกรณีเช่นนี้ การเรียนรู้สิ่งใหม่ หรือการบังคับให้แสดงพฤติกรรมนั้นๆ อยู่เสมอ ก็อาจไม่มีผลทำให้ทัศนคติที่มีอยู่ไม่เปลี่ยนแปลง

5. ทัศนคติต้องมีสิ่งที่หมายถึง (attitude object) ที่แน่นอน นั่นคือทัศนคติต่ออะไร ต่อบุคคล ต่อสิ่งของหรือต่อสถานการณ์

6. ทักษะมีความลักษณะความสัมพันธ์ ทักษะแสดงความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลกับสิ่งของกับบุคคลอื่น หรือกับสถานการณ์ และความสัมพันธ์นี้เป็นความรู้สึกงูใจ (Motivation affect)

สรุปความหมายและแนวความคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับทัศนคติ

การศึกษาทัศนคติเพื่อให้เราทราบถึงความรู้สึกนึกคิดของบุคคลที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ ซึ่งจะออกมาในรูปของการตอบรับหรือปฏิเสธก็ได้ ทัศนคติของบุคคลสามารถแสดงออกมาเป็นคำพูดซึ่งเราเรียกว่าเป็นความคิดเห็น ทั้งทัศนคติและความคิดเห็นเป็นสิ่งที่แยกจากกันไม่ออก

ทัศนคติของบุคคลมีองค์ประกอบอยู่ 3 ประการ คือ ความรู้ความเข้าใจ ความรู้สึกและองค์ประกอบทางพฤติกรรม นอกจากนั้น ทัศนคดียังแยกออกเป็นทัศนคติทางบวก ทางลบ และการเฉย ๆ ไม่มีทัศนคติการตอบสนองต่อสิ่งที่เรารู้ที่เรารู้ว่าเป็นทัศนคตินั้น จะมีรูปแบบต่าง ๆ กัน คือ ทัศนคติด้านความรู้สึก ทัศนคติด้านความเข้าใจและทัศนคติด้านการกระทำ ทั้ง3แบบนี้ไม่จำเป็นต้องเกิดขึ้นในทิศทางเดียวกันเสมอ

(อ้างอิงจาก <http://www.nst.ru.ac.th/file/Research/Research53PDF>)

แนวความคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับแรงงูใจ

ความหมายและกระบวนการของแรงงูใจ

นักวิชาการด้านจิตวิทยาและพฤติกรรมศาสตร์ได้ให้ความหมายของแรงงูใจไว้หลายนัย แต่เมื่อนำมาสังเคราะห์และประมวลแล้วจะมีสาระสอดคล้องตรงกัน ซึ่งพอสรุปได้ว่า แรงงูใจเป็นกระบวนการทางจิตวิทยาที่มีการกระตุ้นให้บุคคลเกิดความรู้สึกต้องการหรือความอยาก และบุคคลได้ยึดเอาความต้องการหรือความอยากนั้น เป็นเป้าหมายที่จะขับ-เคลื่อนการกระทำหรือพฤติกรรมเพื่อให้เป็นไปตามเป้าหมายและสามารถบรรลุเป้าหมายประสงค์ที่กำหนดไว้ได้

กระบวนการในการเกิดแรงงูใจ

1. การกระตุ้น เป็นขั้นตอนสำคัญที่ทำให้มนุษย์เกิดแรงงูใจ โดยนักวิชาการแบ่งการกระตุ้นออกเป็นสองลักษณะ คือ การกระตุ้นทางกาย และการกระตุ้นทางจิตใจ
2. การเกิดแรงขับเคลื่อน การกระตุ้นจะทำให้เกิดผลสองประการ คือ 1)การกระตุ้นทางกายจะทำให้เกิดแรงขับ (drive) ซึ่งถือว่าเป็นความต้องการ และ 2) การกระตุ้นทางจิตใจจะทำให้เกิดแรงชักงู (motive) ซึ่งถือว่าเป็นความอยาก
3. การเกิดเป้าหมายที่ประสงค์ แรงขับและหรือแรงชักงูที่เกิดจากการกระตุ้นไม่ว่าจะเป็นการกระตุ้นอันเกิดขึ้นตามธรรมชาติ หรือที่มนุษย์กระทำให้เกิดต่อกายหรือจิตจะขับเคลื่อนให้บุคคลกำหนด

เป้าหมายที่จะให้เกิดการกระทำหรือพฤติกรรมที่จะบรรลุเป้าหมาย และเป้าหมายนั้นจะส่งผลให้เป็นไปตามเป้าประสงค์ เช่น ความหิวเป็นแรงขับทางกาย จะขับเคลื่อนให้เกิดความต้องการ และความต้องการอันเกิดจากความหิวก็จะถูกนำมากำหนดเป้าประสงค์ คือ หายหิวหรืออิ่มแล้วแต่กรณี บุคคลจะนำเป้าประสงค์มาเป็นที่ตั้งในการกำหนดเป้าหมายของการกระทำหรือพฤติกรรม คือ ให้ได้มาซึ่งอาหาร เมื่อได้อาหารตามเป้าหมายก็นำมารับประทานจนบรรลุตามเป้าที่ประสงค์ ในกรณีที่เป็นความอยากที่จะได้รับเกียรติเชิดชูตนเองก็จะเป็นแรงชักจูงทางจิตใจ ให้บุคคลนำความอยากนั้น ไปตั้งเป้าประสงค์ ซึ่งอาจตั้งเป็นประสงค์ว่าได้รับการยอมรับนับถือจากสังคมและนำเป้าประสงค์ไปกำหนดเป้าหมาย เพื่อกระทำการให้ได้มาซึ่งโล่เกียรติยศ หรือสัญลักษณ์ที่แสดงถึงเกียรติยศตามที่บุคคลตั้งเป้าประสงค์ไว้

แนวความคิดในการจำแนก และการวัดแรงจูงใจ

จากปรากฏการณ์และข้อเท็จจริงเกี่ยวกับแรงจูงใจ (Some Phenomena of Motives) พบว่า การศึกษาแรงจูงใจ เป็นการศึกษาเฉพาะแรงจูงใจที่กระตุ้นให้เกิดพฤติกรรม เท่านั้น เพราะเป็นสิ่งสังเกตได้ แต่ยังไม่มีความสลับซับซ้อนและข้อเท็จจริงเกี่ยวกับแรงจูงใจที่ควรให้ความสำคัญ ดังนี้

1. การแสดงออกของแรงจูงใจนั้นแตกต่างจากวัฒนธรรม และแตกต่างกันไปตามตัวบุคคลในวัฒนธรรมเดียวกัน ดังนั้นวิธีการแสดงออกของแต่ละบุคคลจึงไม่เหมือนกัน ทั้งนี้เนื่องจากว่า การแสดงออกของแรงจูงใจเป็นสิ่งที่ได้มาจากการเรียนรู้และประสบการณ์ เช่น การแสดงความรักของวัฒนธรรมตะวันตก และวัฒนธรรมตะวันออก

2. แรงจูงใจอย่างเดียวกัน อาจทำให้คนมีพฤติกรรมแสดงออกมาเหมือนกัน เช่น ความพึงพอใจ บางคนแสดงออกโดยการร่วมมือ บางคนอາแคให้กำลังใจ

3. แรงจูงใจที่ไม่เหมือนกัน อาจทำให้คนมีพฤติกรรมแสดงออกมาเหมือนกัน เช่น การรีบกลับบ้านทันทีหลังเลิกงาน บางคนเพราะรับผิดชอบต่อครอบครัว แต่บางคน เพราะรับผิดชอบต่อครอบครัว แต่บางคนอาจเพราะต้องการหลบเลี่ยงงาน

4. แรงจูงใจบางครั้งอาจปรากฏออกมาในรูปการปิดบังอำพราง หรือแสดงออกไม่ตรงตามจริง เช่น การดีใจ บางคนแสดงออกทางสีหน้าชัดเจน บางคนแอบว่อนไว้ไม่แสดงอาการให้ปรากฏ

5. พฤติกรรมที่แสดงออกมาอาจได้รับการกระตุ้นจากแรงจูงใจหลายอย่าง เช่น การริเริ่มเสนอโครงการต่าง ๆ ขึ้นมาใหม่ อาจมีความต้องการหลายอย่าง เช่น อยากมีชื่อเสียง อยากสร้างคุณประโยชน์ หรืออยากร่ำรวย เป็นต้น

นักวิชาการได้พยายามศึกษาถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระตุ้นให้เกิดแรงจูงใจในการทำงานของบุคคล เพื่อที่จะได้ใช้ประโยชน์ในการสร้างแรงจูงใจบุคคลทำงานซึ่งอาจสรุปเป็นสองกลุ่มใหญ่ ๆ

คือ ทฤษฎีที่เน้นการกระตุ้นให้เกิดแรงจูงใจจากลักษณะความต้องการของบุคคล และทฤษฎีที่เน้นการกระตุ้นให้เกิดแรงจูงใจจากกระบวนการในการทำงาน

1. ทฤษฎีความต้องการกระตุ้นให้เกิดแรงจูงใจ มีหลายทฤษฎี แต่มีทฤษฎีที่สำคัญ ๆ และรู้จักกันอย่างแพร่หลาย อยู่ 5 ทฤษฎี คือ

1.1 ทฤษฎีความต้องการตามลำดับขั้นของมาสโลว์ (Maslow Hierachy of Needs) (อ้างถึงใน ธงชัย สันติวงศ์, 2537, หน้า 383) ได้สรุปลักษณะของการจูงใจไว้ว่าการจูงใจเป็นไปตามลำดับของความต้องการอย่างมีระเบียบลำดับขั้นตอนของความต้อการนี้ คือ Hierachrchy of Needs ประกอบด้วยความต้องการของมนุษย์มีลำดับขั้น 5 ประการ ดังนี้ ที่กระตุ้นให้เกิดแรงขับและแรงชักจูง คือ

1.1.1 ความต้องการทางกายภาพ (physiological needs) ความต้องการขั้นพื้นฐานขั้นแรกของมนุษย์ คือความต้องการด้านร่างกายเช่นความต้องการด้านอาหาร น้ำอุณหภูมิที่เหมาะสม เป็นต้น สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับมนุษย์ทุกคน

1.1.2 ความต้องการความปลอดภัยหรือมั่นคง (security of safety needs) ภายหลังจากการที่ร่างกายได้รับการตอบสนองของมนุษย์ ก็เริ่มที่จะคิดถึงความปลอดภัยและความมั่นคง เช่นความมั่นคงทางเศรษฐกิจ การมีอาชีพที่มั่นคง มีรายได้ที่เพียงพอการปกป้องคุ้มครองความปลอดภัยในชีวิต

1.1.3 ความต้องการทางด้านสังคม (social or belongingness needs) ภายหลังจากที่มนุษย์ได้รับการตอบสนองดังกล่าวแล้ว ก็จะมีความต้องการในขั้นที่สูงขึ้นคือความต้องการทางด้างสังคม คือความต้องการเข้าร่วมเป็นสมาชิกขององค์กรต่าง ๆ อยากจะคบหาสมาคมกับบุคคลอื่น ๆ รวมตลอดทั้งจะได้รับมิตรภาพและความเห็นใจจากกลุ่มเพื่อนฝูง เป็นต้น

1.1.4 ความต้องการที่จะมีฐานะเด่นทางสังคม (esteem or status) ความต้องการขั้นต่อมาจะเป็นความต้องการที่จะประกอบด้วยสิ่งต่าง ๆ ดังนี้คือความมั่นใจในตนเองในเรื่องความสามารถ ความรู้ และความสำคัญของตัวเอง รวมทั้งความต้องการที่จะมีฐานะเด่นเป็นที่ยอมรับของบุคคลอื่น

1.1.5 ความต้องการที่จำเ้าได้รับความสำเร็จตามความนึกคิดทุกอย่าง (self actualization or self-realization) ลำดับขั้นความต้องการที่สูงสุดของมนุษย์ คือ ความต้องการที่อยากจะสำเร็จทุกอย่างตามความนึกคิด ภายหลังจากที่มนุษย์ได้รับการสนองตอบความต้องการทั้ง 4 ขั้น อย่างครบถ้วนแล้วมนุษย์ก็จะยังคงมีความต้องการขั้นสูงขึ้นไปอีก และอยากประสบผลสำเร็จตามความนึกคิดของตนที่ตนได้ฝันไว้ทุกอย่างความต้องการในขั้นนี้ มักจะเป็นความต้องการที่เป็นอิสระเฉพาะส่วนแต่ละคน แต่ละคนต่างก็มีความนึกคิดใฝ่ฝันที่อยากประสบผลสำเร็จในทรรชนะของ

คน เช่น ความต้องการได้รับชื่อเสียงในฐานะนักกีฬา เป็นต้น ความต้องการทั้ง 5 ประการนี้จะเกิดขึ้นเป็นลำดับก่อนหลัง โดยไม่ข้ามขั้นหรือลำดับ

1.2 ทฤษฎีแรงจูงใจว่าด้วย ERG ของแอลเดอร์เฟอร์ (Alderfer's Modified Needs) (อ้างถึงในธงชัย สันติวงศ์, 2537, หน้า 390) เห็นว่าความต้องการของมนุษย์แยกแยะออกเป็น 3 ประเภท ประกอบด้วย E หรือ ความต้องการอยู่รอด (existence) R หรือ ความต้องการมีสัมพันธภาพทางสังคม (relatedness) และ G หรือความต้องการความก้าวหน้าและเติบโต (Growth) ความต้องการทั้ง 3 นี้ ไม่จำเป็นต้องเกิดเรียงเป็นลำดับ ซึ่งความต้องการแต่ละประเภทขยายความได้ดังนี้

1.2.1 ความต้องการอยู่รอด (existence) จะเกี่ยวกับความต้องการด้านร่างกาย และปรารถนาอยากจะมีสิ่งของเครื่องใช้ต่าง ๆ เช่น ต้องการอาหารที่อยู่อาศัย เป็นต้น

1.2.2 ความต้องการมีสัมพันธภาพทางสังคม (relatedness) จะประกอบด้วยเรื่องราวส่วนที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ต่าง ๆ ที่มีอยู่ต่อกันระหว่างบุคคลในองค์กร เช่น ความต้องการที่จะเป็นผู้นำหรือหัวหน้า ความต้องการที่จะเป็นผู้ตาม เป็นต้น

1.2.3 ความก้าวหน้าและเติบโต (Growth) เป็นความต้องการที่เกี่ยวกับการพัฒนาเปลี่ยนแปลงฐานะสภาพ และการเติบโตก้าวหน้าของผู้คนทำงานความต้องการอยากเป็นผู้มีความคิดริเริ่มบุกเบิก มีขอบเขตอำนาจขยายกว้างออกไปเรื่อยๆ และการพัฒนาเติบโตด้วยความรู้ความสามารถ เป็นต้น

1.3 ทฤษฎีการต้องการประสบความสำเร็จ (The need to achieve theory) (อ้างถึงในธงชัย สันติวงศ์, 2537, หน้า 391) ของแมคคลีแลนด์ (McClelland Achievement Motivation Theory) ประกอบด้วยความต้องการ 3 ประการ คือ

1.3.1 ความต้องการด้านความสำเร็จ (achievement) คนที่ต้องการประสบความสำเร็จสูงโดยมากมักจะตั้งเป้าหมายไว้ค่อนข้างสูงตั้งใจถึงผลสำเร็จที่ตั้งเป้าหมายไว้เป็นสำคัญ มากกว่าที่จะคำนึงถึงรางวัลหรือผลประโยชน์ที่จำได้จากการทำงาน คนพวกนี้มีบุคลิกเด่น 3 ประการ คือ 1. จะตั้งเป้าหมายงานที่ยากและท้าทาย 2. ต้องการที่จะทราบความเป็นไปของงานที่ก้าวหน้าไปที่ละขั้นๆ ไปตามที่ตั้งไว้เพียงใดและจะไม่ชอบการทำงานยาวนานเรื่อยเปื่อยโดยไม่รู้จักจบสิ้นโดยที่ไม่เห็นถึงคุณค่าและหรือความสำเร็จของงานที่ทำ 3. คนกลุ่มนี้ต้องการที่จะควบคุมผลการทำงานที่เกิดจากการที่ตนได้ทุ่มเทความพยายามลงไป

1.3.2 ความต้องการ ด้านอำนาจ (power) ความต้องการที่จะมีอำนาจเหนือบุคคลอื่น และจะมุ่งพยามแสดงออกเพื่อมีอำนาจควบคุมเหนือต่อทั้งทรัพย์สิน สิ่งของ และในสังคม ลักษณะคนมีความต้องการด้านอำนาจนี้ จะมีดังนี้ นิยมและเชื่อในระบบอำนาจที่มีอยู่ในองค์กร 2. เชื่อในคุณค่างานที่ทำ 3. พร้อมที่จะสละประโยชน์ส่วนตัวให้กับองค์กร 4. เชื่อในความเป็นธรรมที่ไม่มีการลำเอียงใด ๆ

ความต้องการมีสัมพันธ (affiliation) ซึ่งความต้องการเหล่านี้อาจเกิดขึ้นพร้อมกัน โดยบางด้านสูง บางด้านต่ำก็ได้ และไม่จำเป็นต้องเกิดขึ้นเรียงเป็นลำดับ

1.4 ทฤษฎีความต้องการหรือแรงจูงของแมคเคลแลนด์ (McClelland Achievement Motivation Theory) ประกอบด้วยความต้องการหรือแรงจูงใจ 3 ประเภทคือ แรงจูงใจใฝ่อำนาจ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และแรงจูงใจใฝ่สัมพันธ

1.5 ทฤษฎีความพึงพอใจในงานหรือทฤษฎีสองปัจจัยที่มีผลต่อความพึงพอใจในงาน (Herzberg Two Factors Theory) อธิบายว่า ความพึงพอใจในงานเกิดขึ้นจากสองปัจจัย คือ 1) ปัจจัยคำจูงหรือปัจจัยทางกายภาพและสิ่งแวดล้อม และ 2) ปัจจัยจูงใจ ซึ่งเกิดจากความรู้สึกภายในของบุคคล

ในการสร้างแรงจูงใจให้บุคคล ผู้บริหารจึงจำเป็นต้องหยั่งรู้ให้ได้ว่า ความต้องการของทรัพยากรมนุษย์ในองค์กรคืออะไรบ้าง และสร้างบรรยากาศหรือกำหนดเป้าหมายของการทำงานให้สอดคล้องตรงกันกับความต้องการ ก็จะสามารเป็นแนวทางในการผลักดันให้เกิดการทำงานไปในทิศทางที่องค์กรต้องการได้

2. ทฤษฎีที่เกี่ยวกับกระบวนการกระตุ้นให้เกิดแรงจูงใจ

แรงจูงใจที่เกิดจากกระบวนการ หมายถึง กลุ่มพฤติกรรมบางอย่างสามารถสร้างความพึงพอใจหรือสนองความต้องการของบุคคลได้ กระบวนการที่สามารถสร้างแรงจูงใจได้ประกอบด้วยทฤษฎีสำคัญอย่างน้อย 2 กลุ่มทฤษฎี คือ

2.1 กลุ่มทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการรู้การเข้าใจ (Cognitive Theories) หลักการของทฤษฎีกลุ่มนี้คือ ถ้างานก่อให้เกิดผลประโยชน์ที่แตกต่างกันบุคคลจะเลือกทำงานที่ให้ผลประโยชน์สูงสุด ตัวอย่างเช่น บุคคลจะทำงานหนักหรือใส่ความพยายามเข้าไปในงานสูง ถ้าเขาคาดหวังว่า สิ่งที่เขาจะได้รับตอบแทนเป็นรางวัลนั้นตรงกับที่เขาต้องการ ทฤษฎีนี้เป็นทฤษฎีที่เรียกว่า “ทฤษฎีความคาดหวังของวรูม” (The Expectancy Theory: Vroom)

2.2 กลุ่มทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ (Learning Theories) หลักการของทฤษฎีกลุ่มนี้คือ เชื่อว่า ความต้องการทางสรีระอาจมีบทบาทในพฤติกรรม แต่การทฤษฎีการเสริมแรงของสกินเนอร์ (Skinner's Reinforcement Theory) ที่เสนอว่าพฤติกรรมส่วนใหญ่อาจทำให้เกิดขึ้นได้ โดยการให้รางวัลเมื่อพฤติกรรมที่พึงปรารถนาได้เกิดขึ้น หรือในกรณีที่บุคคลได้ลงแรง หรือใช้ความพยายามในการทำงานจนได้ผลตอบแทนจากการทำงาน เขาก็จะเปรียบเทียบผลตอบแทนว่า สิ่งที่ได้รับนั้นแตกต่างจากคนอื่นที่ทำงานอย่างเดียวกันอย่างไรหรือไม่ การเรียนรู้จากการเปรียบเทียบนี้ จะมีผลต่อการให้ความพยายาม

สรุปความหมายและแนวคิดเกี่ยวกับแรงจูงใจ

แรงจูงใจเกิดจากความต้องการ หรือคาดหวังของบุคคล แล้วได้รับสิ่งเร้าหรือสิ่งกระตุ้นหรือแรงขับ ชื่นนำและส่งเสริมให้บุคคลนั้นแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ออกมาสนองต่อสิ่งเร้าที่ได้รับจนบรรลุผลสำเร็จตามเป้าหมายที่ต้องการ ในแนวทางที่ถูกต้องตามลำดับ

(อ้างอิงจาก <http://www.nst.ru.ac.th/file/Research/Research53PDF>)

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

มธุริน พงศกรพาณิชย์ (2560) ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการแต่งกายของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏราชชนครินทร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏราชชนครินทร์ การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาลักษณะพฤติกรรมการแต่งกายของนักศึกษา 2) เพื่อศึกษาปัจจัย และสาเหตุที่มีผลต่อ พฤติกรรมการแต่งกาย 3) เพื่อศึกษาทัศนคติของนักศึกษาต่อระเบียบวินัยการแต่งกาย 4) เพื่อหาแนวทางการแก้ไขปรับเปลี่ยนพฤติกรรม การแต่งกายของนักศึกษาให้มีความเหมาะสมต่อบริบทของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏราชชนครินทร์ การวิจัยครั้งนี้ใช้วิธีการวิจัยเชิง ปริมาณ ใช้ประชากรที่เป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏราชชนครินทร์จำนวน 7,824 คน โดยกำหนดกลุ่มตัวอย่างจำนวน 380 คน ใช้วิธี การสุ่มจากจำนวนประชากรทั้งหมด เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือแบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ค่าร้อยละ และค่าความถี่ ผลการวิจัย พบว่า 1. นักศึกษาที่มีพฤติกรรมการแต่งกายผิดระเบียบมีจำนวนมากกว่านักศึกษาที่มีพฤติกรรมแต่งกายถูกระเบียบ โดย พฤติกรรมการ แต่งกายของนักศึกษาชายที่มีการกระทำผิดระเบียบมากที่สุด คือ การไว้ทรงผมไม่สุภาพ หรือไว้หนวดเครา พฤติกรรมการแต่งกายของ นักศึกษานักศึกษาหญิงที่มีการกระทำผิดระเบียบมากที่สุด คือ การไม่ใส่เข็มขัดสีดำพร้อมหัวเข็มขัดของมหาวิทยาลัย ส่วนพฤติกรรมการ แต่งกายของนักศึกษาชายที่มีการกระทำผิดระเบียบน้อยที่สุด คือ การไม่ใส่เสื้อเชิ้ตสีขาว พฤติกรรมการแต่งกายของนักศึกษาหญิงที่มีการ กระทำผิดระเบียบน้อยที่สุด คือ การไม่ใส่เสื้อเชิ้ตแขนสั้นที่ติดกระดุมและเข็มกลัดเครื่องหมายมหาวิทยาลัย และการไม่ใส่รองเท้าผ้าใบ สีขาว (เฉพาะนักศึกษาปี 1) 2. ปัจจัยที่ทำให้ นักศึกษามีพฤติกรรมการแต่งกายผิดระเบียบมากที่สุด คือ ความต้องการให้มีความสะดวกสบาย ในการเดินทาง มาเรียนหรือการใช้ชีวิตนักศึกษา ส่วนปัจจัยที่มีทำให้นักศึกษามีพฤติกรรมการแต่งกายผิดระเบียบน้อยที่สุด คือ ความต้องการเป็นที่สนใจ ของบุคคลรอบข้าง 3. ทัศนคติต่อระเบียบวินัยการแต่งกาย นักศึกษาส่วนใหญ่เห็นว่าระเบียบการแต่งกายเป็นสิ่งจำเป็น นักศึกษา ส่วนใหญ่มีความ รู้สึกผิดและเขินอายเมื่อแต่งกายผิดระเบียบ นักศึกษาส่วนใหญ่มีความรู้สึกว่าเป็นสิ่งปกติธรรมดาเมื่อเห็นคนที่แต่งกายผิดระเบียบ นักศึกษา ส่วนใหญ่มีความเห็นว่าการแต่งกายถูกระเบียบทำให้ภาพลักษณ์ของ

นักศึกษาดีขึ้น นักศึกษาส่วนใหญ่มีความเห็นว่าการแต่งกายถูกระเบียบ ทำให้ภาพลักษณ์มหาวิทยาลัยดีขึ้น และนักศึกษาส่วนใหญ่มีความเห็นว่าการแต่งกายถูกระเบียบทำให้เป็นที่ยอมรับจากสังคมและเพื่อนมากขึ้น

อำพากรณ์ เกิดทรัพย์ (2555) ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการแต่งกายของนักศึกษาวิทยาลัยเทคนิคกระบี่ วิทยาลัยเทคนิคกระบี่ เมื่อจำแนกตามเพศ พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 61.00 ส่วนเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 39.00 เมื่อจำแนกตามอายุ พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีอายุ 19-22 ปี มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 57.00 รองลงมาตามลำดับคืออายุ 15-18 ปี คิดเป็นร้อยละ 42.00 และอายุ 23-26 คิดเป็นร้อยละ 2.00 มากกว่า 26 ปี คิดเป็นร้อยละ 0.00 เมื่อจำแนกตามระดับการศึกษา พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาในระดับ ปวส.มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 52.00 รองลงมาคือ กลุ่มตัวอย่างที่จบการศึกษาในระดับ ปวช. คิดเป็นร้อยละ 39.00 ตามลำดับเมื่อจำแนกตามประเภทวิชา พบว่า กลุ่มตัวอย่าง สาขาช่างอุตสาหกรรม มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 56.00 รองลงมาตามลำดับคือ สาขาพาณิชยกรรม คิดเป็นร้อยละ 43.00 สาขาการโรงแรม คิดเป็น 2.00 และสาขาเทคโนโลยีสารสนเทศคิดเป็นร้อยละ 0.00 เมื่อจำแนกตามสถานที่พักอาศัย พบว่ากลุ่มตัวอย่าง สถานที่พักอาศัยที่เป็นบ้านส่วนตัวมีจำนวนมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 58.00 รองลงมาตามลำดับคือ หอพัก คิดเป็นร้อยละ 30.00 บ้านญาติพี่น้อง คิดเป็นร้อยละ 10.00 อื่นๆคิดเป็นร้อยละ 2.00 เมื่อกำหนดตามค่าใช้จ่ายต่อเดือนของนักศึกษา พบว่ากลุ่มตัวอย่าง ที่มีค่าใช้จ่าย 2,001-3,001 ต่อเดือน มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 40.00 รองลงมาตามลำดับคือค่าใช้จ่าย 1,001-2,000 ต่อเดือน คิดเป็นร้อยละ 23.00 ค่าใช้จ่าย 3,001-4,000 ต่อเดือน คิดเป็นร้อยละ 21.00 ค่าใช้จ่าย 4,001-5,000 ต่อเดือนคิดเป็นร้อยละ 9.00 ค่าใช้จ่าย มากกว่า 5,000 ขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 7.00 ผลการทดสอบสมมติฐาน ผลการทดสอบสมมติฐานสรุปได้ดังนี้ สมมติฐานที่ 1 นักศึกษาที่มีเพศต่างกันมีมีแรงจูงใจในการแต่งกายของนักศึกษาแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.005 สมมติฐานที่ 2 นักศึกษาที่มีอายุต่างกันมีมีแรงจูงใจในการแต่งกายของนักศึกษาแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.005 สมมติฐานที่ 3 นักศึกษาที่มีสาขาวิชาต่างกันมีมีแรงจูงใจในการแต่งกายของนักศึกษาแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.005 สมมติฐานที่ 4 นักศึกษาที่ระดับการศึกษาต่างกันมีมีแรงจูงใจในการแต่งกายของนักศึกษาแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.005 สมมติฐานที่ 5 นักศึกษามีที่พักอาศัยต่างกันมีมีแรงจูงใจในการแต่งกายของนักศึกษาแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.005 สมมติฐานที่ 6 นักศึกษาที่มีรายได้ค่าใช้จ่ายต่อเดือนแตกต่างกันมีมีแรงจูงใจในการแต่งกายของนักศึกษาแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.005 ข้อเสนอแนะ ในการศึกษครั้งนี้ได้แบ่งข้อเสนอแนะออกเป็น 2 ส่วนดังนี้ ข้อเสนอแนะจากการศึกษา จากการศึกษา พบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการแต่งกายของนักศึกษาวิทยาลัยเทคนิคกระบี่ ได้ แก่ ปัจจัยภายนอก และปัจจัยภายใน

ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป 1.ควรทำการศึกษาเปรียบเทียบปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการแต่งกายผิดระเบียบของนักศึกษาวิทยาลัยเทคนิคกระบี่ 2. ควรทำการศึกษาเปรียบเทียบปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการแต่งกายผิดระเบียบกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการแต่งกายถูกระเบียบของนักศึกษาวิทยาลัยเทคนิคกระบี่ 3. ควรทำการศึกษาการได้รับรู้ข่าวสารของนักศึกษาที่มีต่อการแต่งกาย 4.ควรมีการอบรมให้นักศึกษามีการเข้าใจในการศึกษาแต่งกายถูกระเบียบมากกว่านี้ 5.ควรมีการประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับการแต่งกายให้มากกว่านี้

ศศิธร โรจน์สงครามและอุบลวรรณ สงกรานตานนท์ (2560) การศึกษาทัศนคติของนักศึกษาเกี่ยวกับการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาวิทยาลัยนานาชาติ มหาวิทยาลัยมหิดล มหาวิทยาลัยมหิดล การแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาหญิงและชายในมหาวิทยาลัยตามระเบียบของมหาวิทยาลัยที่ถูกกำหนดขึ้นมาเพื่อเป็นเอกลักษณ์ของแต่ละมหาวิทยาลัย เป็นการสร้างวินัยและความรับผิดชอบให้กับนักศึกษา สร้างความรู้สึกที่ดี มีความภาคภูมิใจในมหาวิทยาลัย แต่เนื่องจากปัจจุบันการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาส่วนใหญ่มีการเปลี่ยนแปลงตามกระแสนิยมในเรื่องการแต่งกายที่ไม่เหมาะสมหล่อแหลม เช่น เสื้อรัดรูป นุ่งกระโปรงสั้น นุ่งกางเกงยีนส์ ปลอมขายเสื้อออกกระโปรง/กางเกง และสวมรองเท้าและการแต่งกายที่ไม่เหมาะสมเหล่านี้จึงกลายเป็นสิ่งที่สังคมวิตกกังวล

จากการสำรวจทัศนคติของนักศึกษาเกี่ยวกับการแต่งเครื่องแบบนักศึกษา วิทยาลัยนานาชาติ มหาวิทยาลัยมหิดล ครั้งนี้เพื่อศึกษาทัศนคติ ปัจจัย และพฤติกรรมของนักศึกษาเกี่ยวกับการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษา เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ โดยกลุ่มประชากรที่ใช้ในการวิจัยคือ นักศึกษาวิทยาลัยนานาชาติ ชั้นปีที่ 1-4 โดยคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างจำนวน 462 คน ในการวิเคราะห์ผลของงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้เลือกทำแบบทดสอบ t-test และการทดสอบความแปรปรวนทางเดียว (One way Analysis of Variance) เพื่อศึกษาทัศนคติของนักศึกษา และศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยต่างๆ และทัศนคติในการแต่งกายของนักศึกษาวิทยาลัยนานาชาติ

จากการสำรวจความคิดเห็นของนักศึกษาวิทยาลัยนานาชาติ นักศึกษาส่วนใหญ่เห็นว่าอาจารย์เป็นปัจจัยแรกที่มีส่วนทำให้นักศึกษาแต่งกายถูกระเบียบมากที่สุด รองลงมาคือด้านครอบครัว ด้านประชาสัมพันธ์ ด้านกลุ่มเพื่อน และด้านตัวนักศึกษา ตามลำดับ ในส่วนความคิดเห็นในการแต่งกายของนักศึกษากับปัจจุบันส่วนบุคคลของนักศึกษา พบว่าด้าน อายุ , ชั้นปี , หลักสูตร และสถานที่พักอาศัย ที่แตกต่างกัน มีความสัมพันธ์ต่อทัศนคติด้านการแต่งกายของนักศึกษาที่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนด้านเพศ , ค่าใช้จ่าย และผลการเรียนที่แตกต่างกัน มีความสัมพันธ์ต่อทัศนคติด้านการแต่งกายของนักศึกษาที่ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการศึกษางานวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนชกร จำนวนประชากรทั้งหมด 658 คน (ข้อมูลจากสำนักทะเบียนและวัดผล ณ วันที่ 10 มิถุนายน 2562)

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนชกร จำนวนกลุ่มตัวอย่าง 100 คน โดยวิธีการสุ่มแบบง่าย ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 เลือกสุ่มกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนชกร 100 คน

ขั้นตอนที่ 2 ทำการแจกแบบสอบถามแก่ตัวอย่างทั้ง 100 คน

ขั้นตอนที่ 3 เก็บรวบรวมแบบสอบถามทั้งหมด 100 ชุด

ขั้นตอนที่ 4 นำแบบสอบถามที่ได้มาทำการวิเคราะห์ข้อมูลและหาค่าสถิติ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เกี่ยวกับการศึกษาทัศนคติของนักศึกษาเกี่ยวกับการแต่งเครื่องแบบนักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนชกร มีดังนี้

1. ทำการศึกษาข้อมูลที่เกี่ยวข้องจากทัศนคติของนักศึกษาเกี่ยวกับการแต่งเครื่องแบบนักศึกษาจากเอกสารต่างๆ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง กับตัวแปรที่จะศึกษาเพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม โดยกำหนดขอบเขตและเนื้อหาให้ครอบคลุมกับจุดมุ่งหมาย

2. สร้างแบบสอบถามซึ่งเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการศึกษาทัศนคติของนักศึกษาเกี่ยวกับการแต่งเครื่องแบบนักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนชกร โดยแบ่งเป็นส่วนคือ

ส่วนที่ 1 เป็นแบบสอบถามตอนที่ 1 ที่สอบถามด้านประชากรศาสตร์ ได้แก่ เพศ อายุ ระดับชั้นสาขาวิชา รายได้ สถานที่พักอาศัย

ส่วนที่ 2 เป็นแบบสอบถามตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับทัศนคติของนักศึกษาเกี่ยวกับการแต่งเครื่องแบบนักศึกษานักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนชกร ประจำปีการศึกษา 2561

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยการศึกษาข้อมูลที่จำแนกตามแหล่งที่มาสองส่วน คือ

1. ข้อมูลทุติยภูมิโดยผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้ารวบรวมข้อจัดเอกสารต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง เช่น เอกสารจากผู้วิจัยท่านอื่นได้ศึกษาไว้ก่อนหน้านี้แล้ว รวบรวมทั้งแนวคิดทฤษฎีต่างๆ โดยมุ่งเน้นศึกษาข้อมูล ที่มาวิชาการบทความ เพื่อใช้เป็นข้อมูล โดยการใช้สำรวจเป็นเครื่องมือ และใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลด้วยตนเอง โดยมีลำดับขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ก่อนแจกแบบสอบถาม ผู้วิจัยชี้แจงให้กลุ่มตัวอย่างทราบถึงจุดประสงค์ของการวิจัย ชี้แจงวิธีการตอบแบบสอบถามแก่นักศึกษา

2. ขณะที่กลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถาม ผู้วิจัยเปิดโอกาสให้ผู้ตอบแบบสอบถามสอบถามถึงปัญหาในข้อคำถามได้ตลอดเวลา

3. ตรวจสอบแบบสอบถามว่ามีข้อมูลครบถ้วนและสมบูรณ์หรือไม่

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการจัดทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. ตรวจสอบความสมบูรณ์ของข้อมูลผู้วิจัย ตรวจสอบความสมบูรณ์ของข้อมูลจากแบบสอบถามที่ได้รับกลับคืนมาและใช้ในการแปลความหมายของคำตอบทัศนคติของนักศึกษาเกี่ยวกับ

การแต่งเครื่องแบบนักเรียนนักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนชการ

2. นำคะแนนมาวิเคราะห์ข้อมูล

2.1 วิเคราะห์สถานภาพและข้อมูลข้อเท็จจริงทั่วไปของกลุ่มนักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนชการ ผู้ตอบแบบสอบถาม ตอนที่ 1 โดยการแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ

2.2 วิเคราะห์ทัศนคติของนักศึกษาเกี่ยวกับการแต่งเครื่องแบบนักเรียนนักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนชการ โดยหาค่าความถี่และหาค่าร้อยละ

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การตอบวัตถุประสงค์การวิจัยนั้นผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเกณฑสถิติพื้นฐาน ค่าร้อยละ, ค่าเฉลี่ย, ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ดังนี้

ค่าร้อยละ โดยใช้สูตร

$$P = \frac{f}{n}$$

เมื่อ P แทน ค่าร้อยละ
 f แทน ความถี่ที่ต้องการแปลงให้เป็นค่าร้อยละ
 n แทน จำนวนความถี่ทั้งหมด

ค่าเฉลี่ยเลขคณิต โดยใช้สูตร

$$\bar{x} = \frac{\sum x}{N}$$

เมื่อ $\bar{x}$ แทนค่าคะแนนเฉลี่ย
 $\sum x$ แทนผลรวมของคะแนนทั้งหมด
 N แทนจำนวนกลุ่มตัวอย่าง

ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยใช้สูตร

$$S.D = \sqrt{\frac{N \sum fx^2 - (\sum fx)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ $S.D$ แทนค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
 N แทนจำนวนกลุ่มตัวอย่าง
 x แทนค่าคะแนนแต่ละตัวในกลุ่มตัวอย่าง
 f แทนค่าความถี่

บทที่ 4

ผลวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่องการสำรวจการศึกษาทัศนคติของนักศึกษาเกี่ยวกับการแต่งเครื่องแบบนักศึกษา ระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยพัฒน์ชยการ ได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

ตอนที่ 2 ข้อมูลทัศนคติของนักศึกษาเกี่ยวกับการแต่งเครื่องแบบนักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยพัฒน์ชยการ

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

ตารางที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับเพศ

เพศ	ความถี่	ร้อยละ
ชาย	38	38.0
หญิง	62	62.0
รวม	100	100.0

จากตารางที่ 1 พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามเป็นเพศหญิงคิดเป็นร้อยละ 62.0 และเพศชายคิดเป็นร้อยละ 38.0

ตารางที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับอายุ

อายุ	ความถี่	ร้อยละ
16 - 19 ปี	35	35.0
20 - 23 ปี	65	65.0
24 ปีขึ้นไป	0	0.0
รวม	100	100.0

จากตารางที่ 2 พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามมีอายุ 20 – 23 ปีคิดเป็นร้อยละ 65.0 และอายุ 16 – 19 ปีคิดเป็นร้อยละ 35.0

ตารางที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวกับระดับชั้น

ระดับชั้น	ความถี่	ร้อยละ
ปวส. 1	33	33.0
ปวส. 2	67	67.0
รวม	100	100.0

จากตารางที่ 3 พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามศึกษาอยู่ระดับชั้น ปวส.2 คิดเป็นร้อยละ 67.0 และศึกษาอยู่ ปวส.1 คิดเป็นร้อยละ 33.0

ตารางที่ 4 ข้อมูลเกี่ยวกับสาขาวิชา

สาขาวิชา	ความถี่	ร้อยละ
การบัญชี	5	5.0
การตลาด	46	46.0
คอมพิวเตอร์ธุรกิจ	18	18.0
โลจิสติกส์	31	31.0
คอมพิวเตอร์กราฟิก	0	0.0
เทคโนโลยีสารสนเทศ	0	0.0
English Program	0	0.0
รวม	100	100.0

จากตารางที่ 4 พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ศึกษาอยู่สาขาวิชาการตลาด คิดเป็นร้อยละ 46.0 รองลงมาสาขาวิชาโลจิสติกส์ คิดเป็นร้อยละ 31.0 สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ คิดเป็นร้อยละ 18.0 และสาขาวิชาการบัญชี คิดเป็นร้อยละ 5.0 ตามลำดับ

ตารางที่ 5 ข้อมูลเกี่ยวกับรายได้

รายได้	ความถี่	ร้อยละ
ต่ำกว่า 5,000 บาท	78	78.0
5,001 – 7,000 บาท	18	18.0
7,001 – 9,000 บาท	2	2.0
9,000 บาทขึ้นไป	2	2.0
รวม	100	100.0

จากตารางที่ 5 พบว่าส่วนใหญ่ผู้ตอบแบบสอบถามมีรายได้ต่ำกว่า 5,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 78.0 รองลงมารายได้ 5,001 – 7,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 18.0 รายได้ 7,001 – 9,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 2.0 และรายได้ 9,000 บาทขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 2.0 ตามลำดับ

ตารางที่ 6 ข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่พักอาศัย

สถานที่พักอาศัย	ความถี่	ร้อยละ
บิดา - มารดา	76	76.0
หอพัก	16	16.0
บิดาหรือมารดา	5	5.0
เพื่อน	0	0.0
ญาติ	3	3.0
อื่นๆ	0	0.0
รวม	100	100.0

จากตารางที่ 6 พบว่าส่วนใหญ่ผู้ตอบแบบสอบถามอาศัยอยู่กับบิดา – มารดา คิดเป็นร้อยละ 76.0 รองลงมาอาศัยอยู่ที่หอพัก คิดเป็นร้อยละ 16.0 อาศัยอยู่กับบิดาหรือมารดา คิดเป็นร้อยละ 5.0 และอาศัยอยู่กับญาติ คิดเป็นร้อยละ 3.0 ตามลำดับ

ตารางที่ 7 ทักษะคตินักศึกษาเกี่ยวกับการแต่งเครื่องแบบนักศึกษา

ทัศนคติของนักศึกษาเกี่ยวกับการแต่งเครื่องแบบนักศึกษา	ความถี่	ร้อยละ
1. นักศึกษาแต่งกายผิดระเบียบหรือไม่		
1.1 เคยเป็นประจำ	20	20.0
1.2 เคยเป็นบางครั้ง	56	56.0
1.3 ไม่เคย	24	24.0
2. นักศึกษาแต่งกายผิดระเบียบเพราะ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)		
2.1 สะดวกสบาย	67	67.0
2.2 รสนิยม	21	21.0
2.3 แต่งตามแฟชั่น	9	9.0
ทัศนคติของนักศึกษาเกี่ยวกับการแต่งเครื่องแบบนักศึกษา	ความถี่	ร้อยละ
2.4 แต่งตามเพื่อน	10	10.0
2.5 ต้องการเป็นจุดเด่น	1	1.0
2.6 อื่นๆ.....	4	4.0
3. นักศึกษาคิดว่าการแต่งกายตามแฟชั่นทำให้เกิดความสิ้นเปลืองหรือไม่		
3.1 ใช่	71	71.0
3.2 ไม่ใช่	29	29.0
4. นักศึกษาต้องการให้เพื่อนของนักศึกษาแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาแบบใด		
4.1 แต่งอย่างไรก็ได้	46	46.0
4.2 แต่งกายถูกระเบียบ	43	43.0
4.3 แต่งกายผิดระเบียบ	11	11.0
4.4 อื่นๆ.....	-	-
5. นักศึกษามีความคิดเห็นอย่างไรเกี่ยวกับเพื่อนนักศึกษาแต่งกายผิดระเบียบ		
5.1 ดูไม่เรียบร้อย	42	42.0
5.2 ดูทันสมัย	13	13.0
5.3 เฉยๆ	43	43.0
5.4 อื่นๆ.....	2	2.0

ทัศนคติของนักศึกษาเกี่ยวกับการแต่งเครื่องแบบนักศึกษา	ความถี่	ร้อยละ
6. ถ้านักศึกษาเห็นเพื่อนของนักศึกษาแต่งกายผิดระเบียบ นักศึกษาจะทำอย่างไร		
6.1 ตักเตือน	40	40.0
6.2 แต่งตามเพื่อน	8	8.0
6.3 เฉยๆ	52	52.0
6.4 อื่นๆ.....	-	-
7. นักศึกษาคิดว่าวิทยาลัยฯ ควรใช้สื่อประชาสัมพันธ์ใดให้แต่งกายถูกระเบียบ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)		
7.1 Social Network	39	39.0
7.2 อินเทอร์เน็ต	40	40.0
7.3 ไปสเตอร์	29	29.0
7.4 แผ่นพับ	11	11.0
7.5 อื่นๆ.....	3	3.0

จากตารางที่ 7 แสดงผลการตอบแบบสอบถามดังนี้

1. พบว่าส่วนใหญ่ผู้ตอบแบบสอบถามแต่งกายผิดระเบียบเคยเป็นบางครั้ง คิดเป็นร้อยละ 56.0 รองลงมาไม่เคยแต่งกายผิดระเบียบ คิดเป็นร้อยละ 24.0 แต่งกายผิดระเบียบเป็นประจำ คิดเป็นร้อยละ 20.0 ตามลำดับ

2. พบว่าส่วนใหญ่ผู้ตอบแบบสอบถามแต่งกายผิดระเบียบเพราะสะดวก สบาย คิดเป็นร้อยละ 67.0 รองลงมาแต่งกายผิดระเบียบเพราะรสนิยม คิดเป็นร้อยละ 21.0 แต่งกายผิดระเบียบเพราะแต่งตามเพื่อน คิดเป็นร้อยละ 10.0 แต่งกายผิดระเบียบเพราะแต่งตามแฟชั่น คิดเป็นร้อยละ 9.0 แต่งกายผิดระเบียบเพราะอื่นๆ ไม่ระบุ คิดเป็นร้อยละ 4.0 แต่งกายผิดระเบียบเพราะต้องการเป็นจุดเด่น คิดเป็นร้อยละ 1.0 ตามลำดับ

3. พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่คิดว่าการแต่งกายตามแฟชั่นทำให้เกิดความสิ้นเปลือง คิดเป็นร้อยละ 71.0 และคิดว่าการแต่งกายตามแฟชั่นไม่ทำให้เกิดความสิ้นเปลือง คิดเป็นร้อยละ 29.0

4. พบว่าส่วนใหญ่ผู้ตอบแบบสอบถามต้องการให้เพื่อนของนักศึกษาแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาแบบแต่งอย่างไรก็ได้ คิดเป็นร้อยละ 46.0 รองลงมาต้องการให้เพื่อนของนักศึกษาแต่งกาย

เครื่องแบบนักศึกษาแบบแต่งกายถูกระเบียบ คิดเป็นร้อยละ 43.0 ต้องการให้เพื่อนของนักศึกษาแต่งกาย
เครื่องแบบนักศึกษาแบบแต่งกายผิดระเบียบ คิดเป็นร้อยละ 11.0 ตามลำดับ

5. พบว่าส่วนใหญ่ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นใดๆเกี่ยวกับเพื่อนนักศึกษาแต่งกายผิด
ระเบียบ คิดเป็นร้อยละ 43.0 รองลงมามีความคิดเห็นดูไม่เรียบร้อยเกี่ยวกับเพื่อนนักศึกษาแต่งกายผิด
ระเบียบ คิดเป็นร้อยละ 42.0 มีความคิดเห็นดูทันสมัยเกี่ยวกับเพื่อนนักศึกษาแต่งกายผิดระเบียบ คิดเป็น
ร้อยละ 13.0 อื่นๆ ไม่ระบุ คิดเป็นร้อยละ 2.0 ตามลำดับ

6. ส่วนใหญ่ผู้ตอบแบบสอบถามเห็นเพื่อนของนักศึกษาแต่งกายผิดระเบียบ นักศึกษาจะหลายๆ
คิดเป็นร้อยละ 52.0 รองลงมาเพื่อนของนักศึกษาแต่งกายผิดระเบียบ นักศึกษาจะดักเตือน คิดเป็นร้อยละ
40.0 เพื่อนของนักศึกษาแต่งกายผิดระเบียบ นักศึกษาจะแต่งตามเพื่อน คิดเป็นร้อยละ 8.0 ตามลำดับ

7. พบว่าส่วนใหญ่ผู้ตอบแบบสอบถามคิดว่าวิทยาลัยฯ ควรใช้สื่อประชาสัมพันธ์อินเทอร์เน็ต
ให้แต่งกายถูกระเบียบ คิดเป็นร้อยละ 40.0 รองลงมาคิดว่าวิทยาลัยฯ ควรใช้สื่อประชาสัมพันธ์ Social
Network ให้แต่งกายถูกระเบียบ คิดเป็นร้อยละ 39.0 คิดว่าวิทยาลัยฯ ควรใช้สื่อประชาสัมพันธ์โปสเตอร์
ให้แต่งกายถูกระเบียบ คิดเป็นร้อยละ 29.0 คิดว่าวิทยาลัยฯ ควรใช้สื่อประชาสัมพันธ์แผ่นพับให้แต่งกาย
ถูกระเบียบ คิดเป็นร้อยละ 11.0 คิดว่าวิทยาลัยฯ ควรใช้สื่อประชาสัมพันธ์อื่นๆ ไม่ระบุให้แต่งกายถูกระเบียบ
คิดเป็นร้อยละ 3.0 ตามลำดับ

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องทัศนคติการแต่งกายของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนชการ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาทัศนคติการแต่งกายของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนชการ เพื่อหาแนวทางการแก้ไขปรับเปลี่ยนทัศนคติการแต่งกายของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนชการ ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้คือ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนชการ จำนวนประชากร 658 คน จึงกำหนดกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 100 คน โดยการสุ่มแบบง่าย โดยเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าความถี่ และร้อยละ

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือ แบบสอบถามซึ่งมีเนื้อหาแบ่งออกเป็น 2 ตอนคือ ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป ตอนที่ 2 คือ ทัศนคติของนักศึกษาเกี่ยวกับการแต่งเครื่องแบบนักระดานักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนชการ

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้แจกแบบสอบถามให้แก่กลุ่มตัวอย่างด้วยตนเอง ได้รับแบบสอบถามกลับคืนจำนวน 100 ฉบับ จากจำนวนทั้งหมด 100 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100

สรุปผล

จากการศึกษาค้นคว้าและวิเคราะห์ข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 100 คน สามารถสรุปผลได้ดังนี้

1. พบว่าส่วนใหญ่ผู้ตอบแบบสอบถามแต่งกายผิดระเบียบเคยเป็นบางครั้ง รองลงมาไม่เคยแต่งกายผิดระเบียบ และต่ำสุดคือแต่งกายผิดระเบียบเป็นประจำ
2. พบว่าส่วนใหญ่ผู้ตอบแบบสอบถามแต่งกายผิดระเบียบเพราะสะดวก สบาย รองลงมาแต่งกายผิดระเบียบเพราะรสนิยม และต่ำสุดคือแต่งกายผิดระเบียบเพราะต้องการเป็นจุดเด่น
3. พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่คิดว่าการแต่งกายตามแฟชั่นทำให้เกิดความสิ้นเปลือง และคิดว่าการแต่งกายตามแฟชั่นไม่ทำให้เกิดความสิ้นเปลือง
4. พบว่าส่วนใหญ่ผู้ตอบแบบสอบถามต้องการให้เพื่อนของนักศึกษาแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาแบบแต่งอย่างไรก็ได้ รองลงมาต้องการให้เพื่อนของนักศึกษาแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาแบบแต่งกายถูกระเบียบ และต่ำสุดคือต้องการให้เพื่อนของนักศึกษาแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาแบบแต่งกายผิดระเบียบ

5. พบว่าส่วนใหญ่ผู้ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นเฉยๆเกี่ยวกับเพื่อนนักศึกษาแต่งกายผิดระเบียบ รองลงมามีความคิดเห็นดูไม่เรียบร้อยเกี่ยวกับเพื่อนนักศึกษาแต่งกายผิดระเบียบ และต่ำสุดคืออื่นๆ ไม่ระบุ

6. ส่วนใหญ่ผู้ตอบแบบสอบถามเห็นเพื่อนของนักศึกษาแต่งกายผิดระเบียบ นักศึกษาจะเฉยๆ รองลงมาเพื่อนของนักศึกษาแต่งกายผิดระเบียบ นักศึกษาจะตักเตือน และต่ำสุดคือเพื่อนของนักศึกษาแต่งกายผิดระเบียบ นักศึกษาจะแต่งตามเพื่อน

7. พบว่าส่วนใหญ่ผู้ตอบแบบสอบถามคิดว่าวิทยาลัยฯ ควรใช้สื่อประชาสัมพันธ์อินเทอร์เน็ตให้แต่งกายถูกระเบียบ รองลงมาคิดว่าวิทยาลัยฯ ควรใช้สื่อประชาสัมพันธ์Social Networkให้แต่งกายถูกระเบียบ และต่ำสุดคือ ควรใช้สื่อประชาสัมพันธ์อื่นๆ ไม่ระบุให้แต่งกายถูกระเบียบ

อภิปรายผล

จากการวิเคราะห์ทัศนคติการแต่งกายของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยพัฒน์ พบว่าส่วนใหญ่ผู้ตอบแบบสอบถามเพราะสะดวกสบาย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏราชนครินทร์ (2560) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการแต่งกายของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏราชนครินทร์ ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่ทำให้นักศึกษามีพฤติกรรมการแต่งกายผิดระเบียบมากที่สุดคือ ความต้องการให้มีความสะดวกสบาย

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้

1. วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยพัฒน์ ควรมีการประชาสัมพันธ์ให้นักศึกษาทราบถึงระเบียบการแต่งกายของวิทยาลัยและปลูกจิตสำนึกให้มีการแต่งกายที่ถูกต้องอย่างต่อเนื่อง

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการวิจัยหัวข้ออื่นๆ ที่เป็นปัจจัยทำให้นักศึกษาแต่งกายผิดระเบียบ เช่น ปัจจัยทางด้านครอบครัว สังคม และสิ่งแวดล้อม เป็นต้น

ภาคผนวก ก
- ตัวอย่างแบบสอบถาม

แบบสอบถาม

เรื่อง การศึกษาทัศนคติของนักศึกษาเกี่ยวกับการแต่งเครื่องแบบนักศึกษา
ระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยพัฒน์

คำชี้แจง : โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน ☐ หน้าข้อที่ตรงกับความเป็นจริง

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

1. เพศ

☐ ชาย

☐ หญิง

2. อายุ

☐ 16 - 19 ปี

☐ 20 - 23 ปี

☐ 24 ปีขึ้นไป

3. ระดับชั้น

☐ ปวส.1

☐ ปวส.2

4. สาขาวิชา

☐ การบัญชี

☐ การตลาด

☐ คอมพิวเตอร์ธุรกิจ

☐ โลจิสติกส์

☐ คอมพิวเตอร์กราฟิก

☐ เทคโนโลยีสารสนเทศ

☐ English Program

5. รายได้

☐ ต่ำกว่า 5,000 บาท

☐ 5,001 – 7,000 บาท

☐ 7,001 – 9,000 บาท

☐ 9,000 บาทขึ้นไป

6. สถานที่พักอาศัย

☐ บิดา-มารดา

☐ หอพัก

☐ บิดาหรือมารดา

☐ เพื่อน

☐ ญาติ

☐ อื่นๆ

ส่วนที่ 2 ทักษะของนักศึกษาเกี่ยวกับการแต่งเครื่องแบบนักศึกษา

คำชี้แจง : กรุณาอ่านอย่างละเอียด แล้วพิจารณาว่าท่านมีความเห็นตรงกับข้อความในระดับใด แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ในช่อง ☐ หน้าข้อที่ตรงกับความเป็นจริง

1. นักศึกษาแต่งกายผิดระเบียบหรือไม่

☐ เคยเป็นประจำ

☐ เคยเป็นบางครั้ง

☐ ไม่เคย

2. นักศึกษาแต่งกายผิดระเบียบเพราะ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

☐ สะดวกสบาย

☐ รสนิยม

☐ แต่งตามแฟชั่น

☐ แต่งตามเพื่อน

☐ ต้องการเป็นจุดเด่น

☐ อื่นๆ.....

3. นักศึกษาคิดว่าการแต่งกายตามแฟชั่นทำให้เกิดความสิ้นเปลืองใช่หรือไม่

☐ ใช่

☐ ไม่ใช่

4. นักศึกษาต้องการให้เพื่อนของนักศึกษาแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาแบบใด

☐ แต่งอย่างไรก็ได้

☐ แต่งกายถูกระเบียบ

☐ แต่งกายผิดระเบียบ

☐ อื่นๆ.....

5. นักศึกษามีความคิดเห็นอย่างไรเกี่ยวกับเพื่อนนักศึกษาแต่งกายผิดระเบียบ

☐ ดูไม่เรียบร้อย

☐ ดูทันสมัย

☐ เฉยๆ

☐ อื่นๆ.....

6. ถ้านักศึกษาเห็นเพื่อนของนักศึกษาแต่งกายผิดระเบียบ นักศึกษาจะทำอย่างไร

☐ ดักเตือน

☐ แต่งตามเพื่อน

☐ เฉยๆ

☐ อื่นๆ.....

7. นักศึกษาคิดว่าวิทยาลัยฯ ควรใช้สื่อประชาสัมพันธ์ใดให้แต่งกายถูกระเบียบ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

☐ Social Network

☐ อินเทอร์เน็ต

☐ ไปสเตอร์

☐ แผ่นพับ

☐ อื่นๆ.....

ส่วนที่ 3 ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

ขอขอบพระคุณในความร่วมมือ

บรรณานุกรม

- นักวิชาการด้านจิตวิทยาและพฤติกรรมศาสตร์. (2537). แนวความคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวกับแรงจูงใจ. ค้น
ข้อมูล 21 ธันวาคม 2561, จาก <http://www.nst.ru.ac.th/file/Research/Research53PDF>
- ภัทรธิดา ผลงาม. (2544). ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม. ค้นข้อมูล 21 ธันวาคม 2561,
จาก <https://www.gotoknow.org/posts/458173>
- มธุริน พงศกรพาณิชย์. (2560). ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการแต่งกายของนักศึกษามหาวิทยาลัยราช
ภัฏราชชนครินทร์. วิทยานิพนธ์ปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต, คณะมนุษยศาสตร์และ
สังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏราชชนครินทร์
- วิทย์วิศวะเวทย์. (2550). แนวคิดเกี่ยวกับวัฒนธรรมการแต่งกาย. ค้นข้อมูล 20 ธันวาคม 2561,
จาก http://www.thapra.lib.su.ac.th/objects/thesis/fulltext/snamcn/Sasipit_Ninpairat
- ศศิธร โรจน์สงคราม. (2560). การศึกษาทัศนคติของนักศึกษาเกี่ยวกับการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษา
วิทยาลัยนานาชาติมหาวิทยาลัยมหิดล. วิทยานิพนธ์ปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต,
มหาวิทยาลัยมหิดล
- สุนทรี ไคมิน. (2522). ทฤษฎีและแนวความคิดเกี่ยวกับค่านิยม. ค้นข้อมูล 20 ธันวาคม 2561, จาก
http://www.thapra.lib.su.ac.th/objects/thesis/fulltext/snamcn/Sasipit_Ninpairat
- อำพาภรณ์ เกิดทรัพย์. (2555). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการแต่งกายของนักศึกษาวิทยาลัยเทคนิคกระบี่
วิทยาลัยเทคนิคกระบี่. วิทยาลัยเทคนิคกระบี่
- Darly Bem. (2548). แนวความคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวกับทัศนคติ. ค้นข้อมูล 21 ธันวาคม 2561, จาก
<http://www.nst.ru.ac.th/file/Research/Research53PDF>
- ประวัติผู้เขียน

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นางจิราพร เนินจุนวรรณ
วัน เดือน ปีเกิด	7 กุมภาพันธ์ 2523
สถานที่เกิด	จังหวัดกรุงเทพมหานคร
วุฒิการศึกษา	สำเร็จปริญญาตรีบริหารธุรกิจ จากมหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ ปีการศึกษา 2546
ตำแหน่งหน้าที่ การงานปัจจุบัน	อาจารย์ประจำสำนักทะเบียนและวัดผล ของวิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนวิชาการ